ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2024/844

z dnia 13 marca 2024 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz elektrolitycznych dwutlenków manganu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ([1]) („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

(1) W dniu 16 lutego 2023 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja") wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu elektrolitycznych dwutlenków manganu („EDM") pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („Chiny" lub „państwo, którego dotyczy postępowanie"). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([2]) („zawiadomienie o wszczęciu").

(2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 3 stycznia 2023 r. przez przedsiębiorstwo Autlan EMD SL („skarżący") lub („Autlan"). Skarga ta została poparta przez przedsiębiorstwo Tosoh Hellas Single Member S.A. („Tosoh"). Komisja ustaliła, że skarga została złożona przez przemysł Unii zajmujący się produkcją EDM w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.

1.2. Zakłócenia handlu surowcami

(3) 7 września 2023 r. skarżący złożył wniosek zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego o objęcie badaniem zarzutów dotyczących domniemanych zakłóceń handlu surowcami w państwie, którego dotyczy postępowanie, w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem w celu sprawdzenia, czy – w stosownych przypadkach – do usunięcia szkody wystarczy cło niższe od marginesu dumpingu. Skarżący przedstawił wystarczające dowody na to, że w państwie, którego dotyczy postępowanie, nie stosuje się zwrotu podatku od wartości dodanej („VAT") od wywozu rudy manganu. Obniżkę kwoty zwrotu lub wykluczenie możliwości zwrotu VAT wyraźnie wymieniono w art. 7 ust. 2a akapit drugi jako jedno z zakłóceń handlu surowcami.

(4) Aby zbadać zakłócenia handlu surowcami i sprawdzić, czy cło niższe od marginesu dumpingu wystarczy do usunięcia szkody na etapie ostatecznym, Komisja zmieniła zawiadomienie o wszczęciu z dnia 16 lutego 2023 r. na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego w celu zbadania zakłóceń handlu surowcami i sprawdzenia, czy – w stosownych przypadkach – do usunięcia szkody wystarczy cło niższe od marginesu dumpingu. Zawiadomienie zmieniające zawiadomienie o wszczęciu opublikowano 13 września 2023 r. ([3]) („zawiadomienie zmieniające").

(5) W następstwie zmiany Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron, przesyłając im w stosownych przypadkach kwestionariusze, o dostarczenie informacji na temat wolnych mocy produkcyjnych w państwie, którego dotyczy postępowanie, konkurencji w zakresie surowców oraz wpływu na łańcuchy dostaw w przypadku przedsiębiorstw w Unii. Komisja przesłała również rządowi Chińskiej Republiki Ludowej („rząd ChRL") kwestionariusz dotyczący zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a i 2b rozporządzenia podstawowego.

([1]) Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.
([2]) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 57 z 16.2.2023, s. 11).
([3]) Dz.U. C 323 z 13.9.2023, s. 10.

(6) Dwóch użytkowników współpracujących (Duracell International Operations Sàrl („Duracell") i VARTA Consumer Batteries GmbH & Co. KGaA („Varta")) udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w odpowiednich częściach kwestionariusza. Dwaj producenci unijni (Tosoh i Autlan), objęci próbą producenci eksportujący (Guangxi Guiliu New Material Co., Ltd („Guiliu"), Xiangtan Electrochemical Scientific Ltd („Xiangtan") i Guangxi Daxin Huiyuan New Energy Technology Co., Ltd („Daxin")) oraz stowarzyszenia Chińska Izba Handlowa Importerów i Eksporterów Metali, Minerałów i Substancji Chemicznych („CCCMC") oraz Stowarzyszenie Przemysłu Manganowego Guanxi („GMIA") przedstawili swoje uwagi. Komisja rozpatrzyła informacje i uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach zmieniła swoje tymczasowe wnioski, jak wyjaśniono w odpowiednich sekcjach poniżej.

1.3. **Rejestracja**

(7) Wobec braku jakichkolwiek uwag motywy 3–4 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.4. **Środki tymczasowe**

(8) Zgodnie z art. 19a rozporządzenia podstawowego w dniu 15 września 2023 r. Komisja przedstawiła stronom podsumowanie dotyczące zaproponowanych ceł oraz szczegóły dotyczące obliczania marginesów dumpingu i marginesów odpowiednich do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii. Zainteresowane strony poproszono o przedstawienie uwag na temat poprawności obliczeń w ciągu trzech dni roboczych. 20 września 2023 r. otrzymano uwagi od jednego z producentów eksportujących objętych próbą oraz od dwóch producentów unijnych.

(9) Producent eksportujący Daxin twierdził, że margines dumpingu należy obliczyć przy użyciu cen sprzedaży eksportowej i wartości normalnej bez VAT. Przedsiębiorstwo Tosoh, producent unijny, podniosło kwestię obliczania zysku docelowego. Przedsiębiorstwo Autlan, skarżący, zwróciło się o dokonanie przeglądu i potwierdzenie dokładności obliczenia marginesu dumpingu przedsiębiorstwa Daxin oraz wniosło o ujawnienie danych trzech eksporterów oznaczonych jako wrażliwe w ujawnieniu. Ponieważ uwagi nie dotyczyły dokładności obliczeń, Komisja stwierdziła, że przeanalizuje je wraz ze wszystkimi innymi uwagami po opublikowaniu środków tymczasowych.

(10) 13 października 2023 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2023/2120 ([4]) („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych") Komisja nałożyła tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz EDM pochodzących z Chin.

1.5. **Dalsze postępowanie**

(11) Po ujawnieniu najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń"), trzech producentów eksportujących objętych próbą oraz stowarzyszenia, CCCMC i GMIA, obaj producenci unijni i jeden z użytkowników, Duracell, złożyli uwagi na piśmie przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń, w terminie określonym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(12) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, również umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. Odbyły się następujące posiedzenia wyjaśniające: z przedsiębiorstwem Duracell – 23 czerwca i 28 listopada 2023 r.; z przedsiębiorstwem Autlan – 30 czerwca 2023 r.; z przedsiębiorstwem Varta – 4 lipca 2023 r.; z przedsiębiorstwem Xiangtan – 25 października 2023 r.; ze stowarzyszeniem CCCMC – 16 listopada 2023 r.; oraz wspólnie z przedsiębiorstwami Autlan i Tosoh – 15 listopada 2023 r.

(13) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Dokonując ostatecznych ustaleń, Komisja przeanalizowała uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach zmieniła swoje tymczasowe wnioski.

(14) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz EDM pochodzących z Chin („ostateczne ujawnienie"). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia. Autlan, Tosoh, CCCMC i GMIA (wspólnie), Xiangtan i Daxin przedstawiły uwagi w wyznaczonym terminie.

([4]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/2120 z dnia 12 października 2023 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz elektrolitycznych dwutlenków manganu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L, 2023/2120, 13.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2023/2120/oj).

1.6. **Argumenty przedstawione po wszczęciu postępowania**

(15) Wobec braku jakichkolwiek uwag motywy 1–2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.7. **Argumenty dotyczące zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a**

(16) CCCMC i GMIA sprzeciwiły się wyznaczeniu w zawiadomieniu zmieniającym ([5]) 15-dniowego terminu dla wszystkich stron na przedstawienie uwag na temat oceny interesu Unii, ponieważ kwestie gospodarcze i kwestie związane z łańcuchem dostaw podniesione w nowych dochodzeniach są złożone i wymagają zbadania i wymiany informacji z przedsiębiorstwami objętymi postępowaniem. Oba stowarzyszenia zwróciły do Komisji o ponowną zmianę zawiadomienia o wszczęciu i przyznanie zainteresowanym stronom co najmniej 30 dni na przedstawienie uwag.

(17) Komisja zauważyła, że wszystkim stronom, które wniosły o przedłużenie terminów i przedstawiły konkretne powody, przyznano takie przedłużenie. Ponadto podkreśliła, że zawiadomienie o wszczęciu ([6]) z dnia 16 lutego 2023 r. nadal dawało stronom możliwość przedstawienia uwag na temat informacji przekazanych przez pozostałe zainteresowane strony w ciągu 7 dni od dnia upływu terminu zgłaszania uwag, w związku z czym wszystkie strony mogły w razie potrzeby skorzystać z tej możliwości. W związku z powyższym Komisja uznała, że czas przyznany zainteresowanym stronom na przedstawienie uwag i przedstawienie ich opinii w tej sprawie był odpowiedni.

(18) Guiliu twierdziło, że nowy zarzut podniesiony przez skarżącego siedem miesięcy po wszczęciu dochodzenia (a nie „w momencie wszczęcia dochodzenia") stanowi odstępstwo od prawa zainteresowanych stron do obrony. Przedsiębiorstwo to twierdziło również, że Komisja powinna postępować zgodnie z dotychczasową praktyką ([7]), a więc twierdzenie skarżącego o zastosowaniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego zostało odrzucone, ponieważ nie przedstawiono w skardze dowodów na istnienie któregokolwiek ze środków wymienionych w art. 7 ust. 2a akapit drugi rozporządzenia podstawowego w momencie wszczęcia dochodzenia, a Komisja również nie stwierdziła istnienia takich dowodów na etapie wszczęcia dochodzenia. Ponadto Guiliu wspomniało, że skarżący utrudnia dochodzenie, zgłaszając nowe zarzuty na późnym etapie postępowania.

(19) Po pierwsze, Komisja zauważyła, że w przypadku, do którego odnosi się Guiliu, wniosek złożono po ujawnieniu ostatecznych ustaleń. W przedmiotowej sprawie wniosek zawierający wystarczające dowody na występowanie domniemanych zakłóceń handlu surowcami złożono terminowo, przed wprowadzeniem środków tymczasowych, dzięki czemu Komisji miała wystarczająco dużo czasu na skuteczne zbadanie sprawy w toku dochodzenia. Ponadto Komisja uznała, że przysługujące stronom prawo do obrony jest w pełni przestrzegane. W sekcji 5.5.1 zawiadomienia o wszczęciu, zmienionego zawiadomieniem zmieniającym, poinformowano bowiem wszystkie zainteresowane podmioty gospodarcze o ich prawach i obowiązkach procesowych oraz opisano proces, który Komisja zamierzała zastosować w celu zebrania informacji niezbędnych do dokonania ustaleń i wyciągnięcia wniosków w sprawie domniemanych zakłóceń handlu surowcami. Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat dowodów przedstawionych we wniosku złożonym przez skarżącego w odniesieniu do domniemanego występowania zakłóceń handlu surowcami oraz na temat wszelkich innych aspektów dochodzenia w sprawie zarzutów dotyczących takich zakłóceń. Dlatego też argumenty Guiliu zostały odrzucone. Ponadto w świetle powyższego nie jest jasne, w jaki sposób skarga miała utrudnić dochodzenie. Guiliu nie przedstawiło uzasadnienia. Komisja uznała, że złożony zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego wniosek o uwzględnienie badania domniemanych zakłóceń handlu surowcami został złożony terminowo i nie uniemożliwił Komisji przeprowadzenia właściwego badania w tej sprawie.

(20) Przedsiębiorstwo Duracell twierdziło, że Komisja nie może wprowadzić nowej podstawy prawnej w toku trwającego dochodzenia ani zmienić zakresu metodycznego takiego dochodzenia, ponieważ rozporządzenie podstawowe nie zawiera przepisów uprawniających Komisję do rozważenia uzupełniających dowodów, które nie istniały w momencie wszczęcia dochodzenia. Strona odniosła się przez analogię do wyroku Sądu w sprawie T-126/21, Azot/Komisja ([8]), w którym Sąd orzekł, że przesłanka dotycząca wystarczającego charakteru dowodów zawartych we wniosku o dokonanie przeglądu złożonego przez producentów Unii lub w ich imieniu w rozumieniu art. 11 ust. 2 akapit

([5]) Zawiadomienie zmieniające zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej opublikowane dnia 16 lutego 2023 r. (Dz.U. C 323 z 13.9.2023, s. 10).

([6]) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 57 z 16.2.2023, s. 11).

([7]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/2239 z dnia 15 grudnia 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przemysłowych stalowych wież wiatrowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 450 z 16.12.2021, s. 59).

([8]) Sprawa T-126/21, Azot przeciwko Komisji, EU:T:2023:376.

drugi rozporządzenia podstawowego jest spełniona, jeżeli takie dowody są przedłożone w terminie. Ponadto Duracell twierdził, że Komisja odrzuciła podobne wnioski we własnej praktyce i to samo rozumowanie należy zastosować przez analogię ([9]).

(21) Komisja wszczęła dochodzenie zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, aby uwzględnić badanie domniemanych zakłóceń handlu surowcami zgodnie z normą prawną mającą zastosowanie do wniosku złożonego przez producentów unijnych lub w ich imieniu, na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego. Skarżący przedstawił wystarczające dowody zgodnie z art. 5 na występowanie zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, w związku z czym Komisja zmieniła pierwotne zawiadomienie o wszczęciu tak, aby zgodnie z wymogami rozporządzenia podstawowego dochodzenie obejmowało również te zakłócenia. Wszczynając dochodzenie, Komisja nie naruszyła zatem żadnych zidentyfikowanych norm prawnych. Ponadto w odniesieniu do wyroku Sądu w sprawie T-126/21, do którego odniosło się przedsiębiorstwo Duracell, Komisja zauważyła, że wyrok ten nie jest prawomocny, ponieważ został zaskarżony. W każdym razie wyrok ten odnosi się do przeglądu wygaśnięcia w rozumieniu art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz do informacji niezbędnych do jego wszczęcia. Wyrok nie obejmuje zastosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, który dotyczy elementu dochodzenia, a nie jego zasadności. Ponadto nawet podążając za tokiem rozumowania przedstawionym w sprawie T-126/21, art. 5 – w przeciwieństwie do art. 11 ust. 2 – nie zawiera żadnego szczególnego ograniczenia odnośnie do tego, kiedy producenci unijni mogą wystąpić z wnioskiem o wszczęcie dochodzenia. W związku z tym analogia podniesiona przez Duracell nie występuje. Argumenty przedsiębiorstwa Duracell zostały zatem odrzucone.

1.8. **Kontrola wyrywkowa**

(22) Wobec braku jakichkolwiek uwag motywy 8–15 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.9. **Indywidualne badanie**

(23) Jak przewidziano w motywie 16 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja rozpatrzyła wniosek o przyznanie indywidualnego badania w odniesieniu do jednego producenta eksportującego w Chinach. Wniosek o indywidualne badanie zawierał liczne braki. Wnioskodawca nie przedłożył bowiem „niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w [rozporządzeniu podstawowym]" w rozumieniu art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia. W każdym razie z przedstawionych informacji wynika, że należałoby zbadać kilka dodatkowych przedsiębiorstw, co „byłoby nadmiernie uciążliwe, biorąc pod uwagę złożoność przedmiotowej sprawy, i uniemożliwiałoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie" ([10]). Wniosek ten został zatem odrzucony.

1.10. **Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne**

(24) Wobec braku jakichkolwiek uwag motywy 17–21 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.11. **Okres objęty dochodzeniem i okres badany**

(25) Wobec braku jakichkolwiek uwag motyw 22 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

2. **PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**

(26) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 23–36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3. **DUMPING**

(27) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCMC, współpracujący producenci eksportujący i współpracujący producenci unijni przedstawili uwagi na temat tymczasowych ustaleń dotyczących dumpingu.

([9]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 z dnia 1 kwietnia 2020 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. L 108 z 6.4.2020, s. 1).

([10]) Art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

3.1. **Procedura określenia wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego**

(28) Wobec braku jakichkolwiek uwag motywy 37–43 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.2. **Wartość normalna**

3.2.1. *Istnienie znaczących zakłóceń*

(29) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Daxin, Xiangtan, CCCMC i GMIA przedstawiły szereg uwag dotyczących istnienia znaczących zakłóceń.

(30) Po pierwsze, Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że sprawozdanie nie jest już aktualne, w szczególności biorąc pod uwagę istotne zmiany gospodarcze, jakie od czasu jego publikacji miały miejsce zarówno w UE, jak i w Chinach, w tym w kwestii zapewnienia subsydiów dla sektorów unijnych służących promowaniu ich zgodności z nowymi celami unijnej polityki przemysłowej lub ingerencji w inwestycje i procesy decyzyjne przedsiębiorstw. Ponadto Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że Komisja zastępuje dochodzenia sprawozdaniami oraz że opierając się na sprawozdaniu, Komisja nadal stosuje argumenty oparte na błędnym kole w rozumowaniu, gdy eksporterzy muszą podważyć zarzuty przedstawione w sprawozdaniu. Daxin, CCCMC i GMIA przypomniały zatem, że ciężar dowodu spoczywa na organie prowadzącym dochodzenie.

(31) Argument dotyczący domniemanej dezaktualizacji sprawozdania został odrzucony. Komisja zauważyła, że sprawozdanie jest kompleksowym dokumentem opartym na obszernych obiektywnych dowodach, w tym przepisach ustawowych i wykonawczych oraz innych oficjalnych dokumentach programowych opublikowanych przez chińskie władze, sprawozdaniach osób trzecich sporządzonych przez organizacje międzynarodowe, badaniach akademickich i artykułach naukowców oraz innych wiarygodnych niezależnych źródłach. Choć sprawozdanie opublikowano w grudniu 2017 r., przedstawione w nim ustalenia pozostają w dużej mierze aktualne i w każdym razie zostały uzupełnione dodatkowymi dowodami zgromadzonymi w toku przedmiotowego dochodzenia, jak wyszczególniono w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Co więcej, każda zainteresowana strona miała wystarczającą możliwość obalenia, uzupełnienia lub przedstawienia uwag do sprawozdania i dowodów, na których je oparto, ale żadna ze stron nie przedstawiła argumentów ani dowodów obalających źródła i informacje zawarte w sprawozdaniu. Jeśli chodzi o argument dotyczący unijnych strategii polityki przemysłowej i subsydiów, Komisja zauważyła, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego w analizie cen i kosztów w państwie wywozu uwzględnia się potencjalny wpływ co najmniej jednego z elementów zakłócających wymienionych w tym przepisie. Struktura kosztów i mechanizmy kształtowania cen na innych rynkach takie jak w UE nie mają żadnego znaczenia w kontekście określenia wartości normalnej. Argument ten został zatem również odrzucony.

(32) W odniesieniu do argumentu sugerującego, że wydanie sprawozdania krajowego zastąpiło faktyczne dochodzenie, Komisja przypomniała, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. e) rozporządzenia podstawowego, jeśli Komisja uzna dowód przekazany przez skarżącego dotyczący znaczących zakłóceń za wystarczający, może wszcząć dochodzenie na tej podstawie. Stwierdzenie rzeczywistego istnienia i wpływu znaczących zakłóceń oraz związane z tym zastosowanie metody opisanej w art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego następuje jednak dopiero w chwili tymczasowego lub ostatecznego ujawnienia informacji w wyniku dochodzenia. W niniejszym dochodzeniu sprawozdanie, wraz z zawartymi w nim dowodami, stanowi część dowodów zawartych w aktach, uzasadniających zastosowanie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Komisja przypomniała, że sekcja 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zawiera pełną ocenę dotyczącą istnienia znaczących zakłóceń. Komisja wykorzystała istotne dodatkowe dowody odnoszące się konkretnie do dochodzenia oraz twierdzenia stron, których nie uwzględniono w sprawozdaniu. Dla zastosowania metodyki określonej w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego znaczenie mają ustalenia, że w omawianym przypadku występują znaczące zakłócenia, tak jak ma to miejsce w przedmiotowym dochodzeniu ([11]). W związku z tym argument ten odrzucono.

(33) Po drugie, Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że Komisja błędnie zinterpretowała charakter chińskiej doktryny socjalistycznej gospodarki rynkowej, nie przeprowadziła też kompleksowej analizy struktury chińskiej gospodarki ani związku między wolnym rynkiem a przywództwem Komunistycznej Partii Chin („KPCh"). Daxin, CCCMC i GMIA poparły swój argument twierdząc, że w *opinii Komitetu Centralnego KPCh i Rady Państwa z maja 2020 r. w sprawie przyspieszenia poprawy socjalistycznego systemu gospodarki rynkowej w nowej erze* powtórzono m.in., że reforma socjalistycznej gospodarki rynkowej powinna charakteryzować się dużym poszanowaniem ogólnej zasady gospodarki rynkowej,

([11]) Zob. wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:347, pkt 104.

zakładać minimalną bezpośrednią alokację zasobów rynkowych przez rząd oraz bezpośrednią interwencję w działalność mikroekonomiczną, opierać się w pełni na decydującej roli rynku w przydzielaniu zasobów oraz przyczynić się do wzmocnienia roli rządu w skutecznym eliminowaniu niedoskonałości rynku.

(34) Argument ten trzeba było odrzucić. Koncepcja socjalistycznej gospodarki rynkowej przenika całą strukturę legislacyjną i gospodarczą ChRL i zakłada skuteczne przekazanie KPCh decyzyjności we wszystkich istotnych kwestiach gospodarczych, w tym w zakresie kontroli systemu finansowego i zasobów kapitałowych, wyznaczania sektorów gospodarki jako funkcji o strategicznym znaczeniu, kontrolowania kwestii kadrowych, w tym wszystkich niezbędnych nominacji, koordynowania polityki gospodarczej za pośrednictwem formalnej sieci podmiotów/komitetów partyjnych obejmujących organy państwowe i gospodarkę itp. Wyrwane z kontekstu cytaty z wybranych dokumentów programowych nie mogą zmienić wniosku, że partia/państwo w pełni zdominowała gospodarkę kraju, co wynika nie tylko z dowodów przedstawionych w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ale również z samych dokumentów programowych, w których wspomina się o poszanowaniu mechanizmów rynkowych, a jednocześnie podporządkowuje się je strategicznym celom KPCh ([12]).

(35) Po trzecie, Daxin, CCCMC i GMIA zakwestionowały ustalenie Komisji, że chińska gospodarka podlega ogólnej kontroli administracyjnej w ramach systemu planowania przemysłowego. Producenci eksportujący stwierdzili, że plany są jedynie wytycznymi i nie mają wiążących skutków dla chińskich przedsiębiorstw. W tym kontekście Daxin, CCCMC i GMIA dodały, że w UE i państwach członkowskich również istnieją inicjatywy na rzecz rozwoju podobne do chińskich planów pięcioletnich, takie jak nowe wewnątrzunijne sojusze przemysłowe i państwowe programy subsydiowania na wielką skalę.

(36) W odpowiedzi na argument dotyczący charakteru chińskich dokumentów dotyczących planowania Komisja podkreśliła, że chińska gospodarka rzeczywiście opiera się na złożonym systemie planów pięcioletnich, które wyznaczają kierunek decyzji organów publicznych na wszystkich szczeblach. Wbrew temu, co twierdzą producenci eksportujący, Komisja uważa, że plany pięcioletnie są wiążące. Wynika to z obowiązujących przepisów, o których mowa w sekcji 4.3 sprawozdania, a także z samych dokumentów dotyczących planowania. Na przykład 14. krajowy plan pięcioletni zawiera specjalną sekcję poświęconą ulepszeniu mechanizmu wdrażania planowania, w której stwierdzono, że: „Jeżeli chodzi o wiążące wskaźniki, duże projekty inżynieryjne i zadania w zakresie usług publicznych, ochrony środowiska, bezpieczeństwa i innych dziedzin określonych w niniejszym planie, konieczne jest sprecyzowanie odpowiedzialnych stron i wymogów dotyczących harmonogramu, przyznanie zasobów publicznych, kierowanie zasobami społecznymi i ich kontrolowanie, a także zapewnienie realizacji takich wskaźników, projektów i zadań zgodnie z planem. Jeżeli chodzi o określone w niniejszym planie oczekiwane wskaźniki i zadania w dziedzinie rozwoju przemysłowego i dostosowania strukturalnego, należy uznać, że za ich realizację będą odpowiadać głównie podmioty rynkowe. Rządy na wszystkich szczeblach muszą stworzyć korzystne otoczenie polityczne, środowisko instytucjonalne i otoczenie prawne” ([13]).

(37) Jeżeli chodzi o odniesienie Daxin, CCCMC i GMIA do podobnych systemów wsparcia, które jakoby istnieją w UE i państwach członkowskich, Komisja zauważyła, jak już wspomniano w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w motywach 47 i 121, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego w analizie cen i kosztów w kraju wywozu uwzględnia się potencjalny wpływ co najmniej jednego z elementów zakłócających wymienionych w tym przepisie, przy czym struktura kosztów i mechanizmy kształtowania cen na innych rynkach nie są istotne w kontekście przedmiotowego postępowania ([14]). W związku z tym argument ten odrzucono.

(38) Po czwarte, Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że nie wszyscy producenci EDM są przedsiębiorstwami państwowymi i że nawet jeżeli niektóre przedsiębiorstwa są własnością państwa lub państwo zainwestowało środki w ich rozwój, nie dowodzi to interwencji rządowej w działalność tych przedsiębiorstw. Producenci eksportujący dodali ponadto, nawiązując do art. 11 chińskiego prawa spółek, że powiązania między KPCh a przedsiębiorstwami objętymi postępowaniem niekoniecznie służą jako wyznacznik kontroli sprawowanej przez rząd nad działalnością przedsiębiorstwa.

([12]) Zob. np. rozdziały 2–3, 8–9 i 58–60 14. krajowego planu pięcioletniego.
([13]) Zob. rozdział 65 14. krajowego planu pięcioletniego.
([14]) Zob. wyrok z dnia 21 czerwca 2023 r., Guangdong Haomei New Materials i Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Komisja, T-326/21, EU:T:2023:34,7, pkt 107.

(39) Komisja przypomniała, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego fakt, że dany rynek jest w znacznej mierze obsługiwany przez przedsiębiorstwa będące własnością władz państwa wywozu lub będące pod kontrolą lub politycznym nadzorem tych władz lub też działające zgodnie ze wskazówkami tych władz, jest jednym z elementów, których wpływ należy wziąć pod uwagę przy ocenie istnienia znaczących zakłóceń. Jednocześnie nawet w przypadku braku przewagi przedsiębiorstw państwowych w danym sektorze własność państwa jest tylko jednym ze wskaźników znaczących zakłóceń. Interwencja rządowa może przyjąć inne formy – zgodnie ze wskaźnikami wymienionymi w art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego – które opisano w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Chociaż znaczenie art. 11 chińskiego prawa spółek nie jest całkowicie jasne w obecnym kontekście, Komisja wskazała, że nawet art. 1 wspomnianego prawa spółek odnosi się do celu, jakim jest ochrona porządku społecznego i gospodarczego oraz wspieranie rozwoju socjalistycznej gospodarki rynkowej. Argument ten został zatem odrzucony.

(40) Po piąte, Daxin, CCCMC i GMIA zarzuciły, że Komisja nie przedstawiła wystarczających dowodów uzasadniających ustalenia dotyczące nieodpowiedniego wdrożenia przepisów prawa spółek, prawa własności i prawa upadłościowego w Chinach. W szczególności producenci eksportujący twierdzili, że Chiny prowadzą regularny nadzór nad wdrażaniem przepisów prawa upadłościowego, w tym nad procesami upadłościowymi i wnioskami dotyczącymi zmian, a zatem nie zaniedbują właściwego stosowania i egzekwowania prawa. Ponadto Daxin, CCCMC i GMIA argumentowały, że nie wskazano żadnych przypadków świadczących o nierównym dostępie do kapitału i inwestycji. Podobnie Daxin, CCCMC i GMIA zakwestionowały wniosek Komisji w odniesieniu do istnienia znaczących zakłóceń dotyczących wynagrodzeń. Dodatkowo argumentowały one w tym zakresie, że Komisja nie przeprowadziła analizy sektorowej potwierdzającej, że pracownicy w sektorze EDM znaleźliby się w trudnej sytuacji zawodowej i otrzymywaliby zniekształcone wynagrodzenia.

(41) Te argumenty nie mogły zostać uznane. Jeżeli chodzi o wdrażanie przepisów prawa upadłościowego, Komisja wskazała, że nawet jeśli Chiny podjęły pewne reformy dotyczące postępowania upadłościowego, dostępne informacje wskazują na utrzymującą się interwencję państwa i inne kwestie świadczące o nieodpowiednim stosowaniu prawa upadłościowego. Chociaż stosunkowo niska liczba spraw dotyczących niewypłacalności sama w sobie wskazuje, że mechanizmy rynkowe nie mogą wyeliminować nierentownych podmiotów gospodarczych, utrzymującą się interwencję państwa szczególnie dobrze ilustrują różne działania interpretacyjne Najwyższego Sądu Ludowego, które kładą nacisk na ciągłość gospodarczą i stabilność społeczną jako priorytety, które sądy niższego szczebla powinny brać pod uwagę w kontekście postępowań upadłościowych.

(42) Jeśli chodzi o zniekształcenia wynagrodzeń Komisja przypomniała, że, jak stwierdzono w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w motywie 105, wynagrodzenia w Chinach są zniekształcone m.in. przez ograniczenie mobilności wynikające z systemu rejestracji gospodarstw domowych (hukou), a także z powodu braku niezależnych związków zawodowych i braku rokowań zbiorowych. W aktach sprawy nie ma elementów, na podstawie których można byłoby ustalić z całą pewnością, że zakłócenia te nie miały wpływu na krajowe koszty wynagrodzeń producentów EDM, takich jak Daxin, jak również producentów reprezentowanych przez CCCMC lub GMIA, a ponadto producenci reprezentowani przez CCCMC lub GMIA nie przedstawili żadnych dowodów wskazujących, że zakłócenia, o których mowa w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, nie miałyby wpływu na ich koszty pracy.

(43) Podobne uwagi dotyczą również chińskiego systemu finansowego. Jak stwierdzono w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w motywie 108, przy przyznawaniu dostępu do finansowania chińskie banki postępują zgodnie z polityką publiczną, w tym w odniesieniu do oceny ryzyka kredytobiorców. Ponieważ ani Daxin, ani CCCMC/GMIA nie dostarczyły dodatkowych informacji wykazujących, że zakłócenia opisane w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych nie będą miały wpływu na dostęp producentów EDM do kapitału, argument ten należało odrzucić.

(44) Po szóste, Daxin, CCCMC i GMIA stwierdziły, że metodyka i uzasadnienie dochodzenia Komisji muszą spełniać normy określone w zasadach i praktykach określonych przez WTO. Producenci eksportujący argumentowali, że na Komisji powinien spoczywać większy ciężar dowodu w odniesieniu do określenia zakłóceń na rynku, w szczególności jeśli chodzi o wyjaśnienie, w jaki sposób uprawnienia lub mandaty rządowe przekładają się na rzeczywiste i możliwe do wykazania zakłócenia kosztów produkcji.

(45) Argumenty przedstawione przez Daxin, CCCMC i GMIA zostały odrzucone. Komisja uważa, że metodyka określona w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest w pełni zgodna ze zobowiązaniami Unii Europejskiej w ramach WTO, a producenci eksportujący nie uzasadnili, których zasad i praktyk Komisja miała nie zastosować. W każdym razie w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedstawiono szczegółowe wyjaśnienie, w jaki sposób różne rodzaje zakłóceń – zarówno przekrojowe, a tym samym wpływające na całą chińską gospodarkę, jak i występujące konkretnie w sektorze EDM – wpływają na funkcjonowanie rynku, a tym samym na koszty produkcji produktu objętego dochodzeniem.

(46) W związku z tym Komisja odrzuciła argumenty przedstawione przez Daxin, CCCMC i GMIA.

(47) Przedsiębiorstwo Xiangtan stwierdziło, po pierwsze, że Komisja nadal nie przedstawiła dalszych wyjaśnień dotyczących dokładnej podstawy prawnej ani nie uzasadniła swojej argumentacji w odniesieniu do zgodności art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z porozumieniami WTO – w tym z Protokołem przystąpienia Chin do WTO oraz z porozumieniem antydumpingowym WTO – a także z orzeczeniami Organu Rozstrzygania Sporów, w szczególności w sprawie DS473. Według Xiangtan samo powtórzenie przez Komisję, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest w pełni zgodny ze zobowiązaniami UE wynikającymi z prawa WTO, nie zapewniło żadnej dodatkowej jasności w tej kwestii. Ponadto w odniesieniu do sprawy DS473 Xiangtan stwierdziło, że Komisja nie była uprawniona do odrzucenia jego kosztów ani cen na podstawie domniemanego istnienia znaczących zakłóceń, biorąc pod uwagę, że istnienie takich zakłóceń w żadnym wypadku nie stanowi wystarczającej podstawy do stwierdzenia, że dokumentacja producenta nie odzwierciedlała odpowiednio kosztów surowca związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. Ponadto Xiangtan stwierdziło, że Komisja nie uzasadniła w wystarczającym stopniu zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w przedmiotowym dochodzeniu.

(48) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. W odniesieniu do argumentów Xiangtan dotyczących domniemanej niezgodności art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z prawem WTO, w szczególności z przepisami art. 2.2 i 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego, jak również z ustaleniami w sprawie DS473, Komisja powtórzyła swój pogląd wyrażony w pierwszej nocie, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest w pełni zgodny z zobowiązaniami UE wynikającymi z prawa WTO, w szczególności z postanowieniami porozumienia antydumpingowego. Oprócz tego Komisja zauważa w odniesieniu do sprawy DS473, że sprawa ta nie dotyczyła stosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, lecz przepisu szczegółowego art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Argument Xiangtan dotyczący ciężaru dowodu spoczywającego na Komisji jest błędny. Komisja przypomniała, że prawo WTO, zgodnie z wykładnią Organu Apelacyjnego w sprawie DS473, zezwala na wykorzystanie danych z państwa trzeciego, odpowiednio dostosowanych, jeżeli takie dostosowanie jest konieczne i uzasadnione. Komisja zwróciła uwagę na fakt, że istnienie znaczących zakłóceń dających podstawy do zastosowania przepisów art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego ustala się na poziomie całego państwa oraz że istnienie takich zakłóceń, jeśli zostanie ustalone, sprawia, że koszty i ceny w kraju wywozu nie są właściwe do celów konstrukcji wartości normalnej. W tych okolicznościach w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego przewidziano konstrukcję kosztów produkcji i sprzedaży na podstawie niezniekształconych cen lub wartości odniesienia, uwzględniając te w odpowiednim reprezentatywnym kraju o podobnym poziomie rozwoju co kraj wywozu. Ten sam przepis rozporządzenia podstawowego przewiduje ponadto możliwość zastosowania kosztów krajowych, o ile ustalone zostało z całą pewnością, że znaczące zakłócenia nie mają na nie wpływu. W toku przedmiotowego dochodzenia Komisja wykazała istnienie zakłóceń w sektorze EDM w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, podczas gdy na podstawie rzetelnych i odpowiednich dowodów w przypadku Xiangtan nie stwierdzono, aby koszty krajowe były niezniekształcone.

(49) Ponadto Xiangtan twierdziło, że w sektorze EDM w Chinach nie występują żadne znaczące zakłócenia, biorąc pod uwagę fakt, że: (i) mimo że państwo ma 40 % udziałów w Xiangtan, fakt ten nie musi oznaczać interwencji rządu w działalność biznesową przedsiębiorstwa; nie świadczy o tym również fakt, że prezes przedsiębiorstwa i sekretarz zarządu zajmują jednocześnie stanowiska w KPCh, (ii) przedsiębiorstwo jest notowane na giełdzie, a zatem podlega ukierunkowanym na rynek aktualnym zasadom ładu korporacyjnego i wymogom giełdowym, (iii) Komisja nie wykazała, że domniemane przekrojowe interwencje rządu chińskiego prowadzą do znaczących zakłóceń czynników produkcji, a w konsekwencji mają wpływ na koszt i ceny działalności Xiangtan.

(50) Te argumenty nie mogły zostać uznane. Po pierwsze, w kwestii ingerencji rządowych Komisja przypomniała, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego fakt, że dany rynek jest w znacznej mierze obsługiwany przez przedsiębiorstwa będące własnością władz państwa wywozu lub będące pod kontrolą lub politycznym nadzorem tych władz lub też działające zgodnie ze wskazówkami tych władz, jest jednym z elementów, których wpływ należy wziąć pod uwagę przy ocenie istnienia znaczących zakłóceń. Jednocześnie nawet w przypadku braku prze-

wagi przedsiębiorstw państwowych w danym sektorze własność państwa jest tylko jednym ze wskaźników znaczących zakłóceń. Interwencje rządowe mogą przyjąć inne formy – zgodnie ze wskaźnikami wymienionymi w art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego – które opisano w sekcji 3.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret drugie, jednym z elementów istotnych dla oceny istnienia znaczących zakłóceń w danym kraju jest fakt, iż obecność przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach umożliwia ingerowanie w ceny lub koszty. Zaangażowanie członków partii w struktury zarządzania Xiangtan stanowi wyraźną oznakę, że przedsiębiorstwo nie jest niezależne od państwa i może działać zgodnie z polityką KPCh, a nie mechanizmami rynkowymi, niezależnie od tego, czy państwo ustala bezpośrednio ceny sprzedawanych towarów, czy też powiązania między przedsiębiorstwem a KPCh mogą mieć bardziej pośredni wpływ na jej koszty i ceny, np. przez korzystniejsze traktowanie i wsparcie ze strony władz.

(51) Po drugie, w odniesieniu do domniemanego braku znaczących zakłóceń mimo istnienia interwencji rządowych nie można było przyjąć argumentów Xiangtan. Xiangtan nie przedstawiło żadnych informacji, które kwestionowałyby spostrzeżenia Komisji (zob. motywy 87–100 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) dotyczące uznawania sektora EDM za przemysł promowany, a co za tym idzie – objęty zakłócającym wsparciem rządowym. To samo dotyczy zakłóceń w odniesieniu do materiałów niezbędnych do wytwarzania produktu objętego dochodzeniem (zob. w szczególności motywy 83, 85 i 106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Po trzecie, jeśli chodzi o twierdzenie Xiangtan, że jest ono przedsiębiorstwem prywatnym działającym w oparciu o współczesne zasady ładu korporacyjnego, Komisja opisała w sekcji 3.2.1. rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że w ChRL dochodzi do istotnych interwencji rządowych, co zakłóca proces skutecznej alokacji zasobów zgodnie z zasadami rynkowymi. Te zakłócenia wpływają na podmioty gospodarcze niezależnie od struktury własności czy zarządzania.

(52) W związku z powyższym argumenty Xiangtan zostały odrzucone.

3.2.2. *Kraj reprezentatywny*

(53) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych Komisja wybrała Kolumbię jako reprezentatywny kraj i zastosowała dane finansowe dotyczące jednego przedsiębiorstwa – Quimpac de Colombia – do konstruowanej wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Szczegółowe informacje na temat metodyki zastosowanej przy wyborze przedstawiono w pierwszej i drugiej nocie, udostępnionych stronom odpowiednio w dniach 12 czerwca 2023 r. i 4 lipca 2023 r. w ramach otwartej dokumentacji („pierwsza nota" i „druga nota").

(54) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedsiębiorstwo Xiangtan powtórzyło twierdzenie, że Kolumbia nie jest odpowiednim reprezentatywnym krajem, opierając się na tych samych argumentach co przedstawione w motywach 144 i 145 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(55) Komisja odniosła się już do tych uwag w motywach 147 i 148 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto Xiangtan nie przedstawiło żadnych nowych informacji ani nie zaproponował żadnego alternatywnego reprezentatywnego kraju. W związku z tym argument ten odrzucono.

(56) Daxin, CCCMC i GMIA ponownie podkreśliły, że na cenę energii w Kolumbii wpływ mają różne czynniki, które różnią się znacznie nawet w poszczególnych krajach o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego co Chiny. CCCMC, GMIA i Daxin twierdziły, że alternatywnie Komisja powinna wykorzystać dane własne chińskich eksporterów. Argument ten został już rozpatrzony i odrzucony w motywach 151 i 152 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2.3. *Źródła, na podstawie których ustalono poziom nieznieksztalconych kosztów czynników produkcji*

Ruda manganu

(57) Xiangtan stwierdziło, że zamiast stosować ceny odniesienia Komisja powinna zastosować faktyczny koszt rudy manganu zarówno pochodzącej z własnego wydobycia, jak i przywożonej. Na poparcie tego argumentu Xiangtan wskazało na niższą zawartość manganu w rudach wydobywanych lokalnie, co ma powodować, że w przypadku tych lokalnych rud nie występują zakłócenia. W odniesieniu do przywożonych rud Xiangtan stwierdziło, że ponieważ dostępne były dane na temat stężenia manganu, sprawozdania z kontroli i informacje dotyczące pochodzenia manganu, nie należało stosować wartości odniesienia.

(58) Komisja odrzuciła oba te argumenty. Xiangtan nie wyjaśniło, w jaki sposób zakłócenia nie miałyby zastosowania również do krajowych rud manganu o niższych stężeniach, które są wykorzystywane wraz z przywożonymi rudami o wyższych stężeniach manganu w procesie produkcji EDM.

(59) Powodem, dla którego Komisja zastosowała wartości odniesienia w odniesieniu do przywożonych rud, był fakt, że żaden z producentów nie przedstawił rzetelnych i odpowiednich dowodów na brak zakłóceń. Wynikało to przede wszystkim z faktu, że wszystkie zakupy rudy odbywały się za pośrednictwem chińskiego pośrednika, niezależnie od tego, czy ma siedzibę w Chinach, czy gdzie indziej.

(60) Przedsiębiorstwo Xiangtan powtórzyło argument, że metoda zastosowana przez Komisję do obliczenia wartości odniesienia dla rudy manganu nie była odpowiednia, i zaproponowało ponownie zastosowanie jednej z dwóch alternatywnych metod przedstawionych w uwagach do drugiej noty dotyczącej czynników produkcji. Komisja odniosła się już do tego zarzutu w motywach 170 i 171 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Xiangtan nie przedstawiło żadnych nowych faktów, nowego toku rozumowania ani żadnej realnej alternatywnej metodyki pozwalającej na wiarygodne ustalenie różnicy cen wynikającej z różnego stężenia manganu w rudzie.

(61) Daxin, CCCMC i GMIA ponownie zakwestionowały fakt, że wartość odniesienia przyjęta przez Komisję odnosiła się do rudy o znacznie wyższym stężeniu manganu w porównaniu z rudą manganu pozyskiwaną lokalnie, oraz utrzymywały, że Komisja powinna dostosować wartość odniesienia w celu odzwierciedlenia kosztów chińskich eksporterów.

(62) Komisja dokładnie przeanalizowała wszystkie źródła dostarczone przez zainteresowane strony, w tym dane pochodzące z chińskich platform Asian Metal i ferrostopnet.com. Analiza ta wykazała, że nie można było ustalić stałej różnicy cen na podstawie zawartości manganu. Przeciwnie, dane z fastmarkets.com wykazały, że różnice cenowe między rudami o dwóch stężeniach na poziomie 37 % i 44 % były niespójne, ponieważ w niektórych miesiącach cena jednostkowa tony rudy o wyższym stężeniu była nawet niższa niż w przypadku niższego stężenia. To samo dotyczyło danych z platformy Asian Metal, z których wynikało, że cena jednostkowa tony rudy o stężeniu 13 % była wyższa w niektórych miesiącach niż rudy o stężeniu 37 %. Ustalenia te wyraźnie wykazały brak jakiejkolwiek spójnej korelacji między zawartością manganu a cenami. W związku z tym tymczasowa wartość odniesienia dla rudy manganu została potwierdzona, a argument ten został odrzucony.

(63) Po ostatecznym ujawnieniu Xiangtan powtórzyło swoje dwa argumenty dotyczące rudy manganu. Po pierwsze, twierdziło ono, że zamiast ceny odniesienia należało zastosować faktyczny koszt rudy manganu pochodzącej z własnego wydobycia. Po drugie, przedsiębiorstwo powtórzyło, że Komisja błędnie obliczyła ceny odniesienia rudy manganu.

(64) W odniesieniu do pierwszego argumentu Komisja wyjaśniła już w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych powody, dla których zastąpiła faktyczny koszt rudy manganu pochodzącej z Chin wartościami odniesienia. Wobec braku nowych faktów argument ten został zatem odrzucony.

(65) W ramach drugiego zarzutu dotyczącego wartości odniesienia dla rudy manganu przedsiębiorstwo Xiangtan argumentowało, że istnieje stały wzorzec różnicy w cenie jednostkowej tony metrycznej między wartościami odniesienia dla rudy o wyższym i niższym stężeniu, nie przedstawiając żadnych szczegółowych informacji ani dowodów odnośnie do tego, jaka miałaby być ta domniemana stała różnica cen, ani tego, w jaki sposób ta różnica cen miałaby zastosowanie do pozostałych rud manganu (o niższym stężeniu) stosowanych przez chińskich producentów. Komisja odrzuciła ten argument.

(66) Xiangtan zasugerowało ponadto, że przedstawienie przez Komisję faktu, że w niektórych przypadkach cena jednostkowa za rudę o wyższym stężeniu była niższa niż cena za rudę o niższym stężeniu, było błędne pod względem faktycznym. Komisja nie zgodziła się z tym argumentem, ponieważ na przykład w niemal pełnym okresie maja 2020 r. cena jednostkowa w USD za tonę metryczną MB-MNO-0003 37 % CIF Tianjin była wyższa niż cena MB-MNO-0001 44 % CIF Tianjin ([15]). Jak już wyjaśniono w motywie 62, nie ma stałej różnicy cen między ceną rudy manganu a stężeniem manganu w rudzie. W każdym razie, nawet w przypadku stwierdzenia stałej różnicy, różnica między stężeniami 37 % i 44 % nie mogłaby zostać zastosowana do lokalnych chińskich rud o znacznie niższych stężeniach,

([15]) Warunki korzystania z bazy danych Fastmarkets.com nie pozwoliły Komisji na przedstawianie zainteresowanym stronom miesięcznych ani tygodniowych wyciągów z danych, w przypadku których ta różnica w cenach była widoczna. Strony mają również możliwość sprawdzenia dokładności danych Komisji przez samodzielne wykupienie dostępu do tej bazy danych.

w przypadku których nie była dostępna wartość odniesienia. Komisja potwierdziła zatem zastosowanie podejście do obliczania wartości odniesienia manganu i odrzuciła ten argument. Xiangtan stwierdziło błąd pisarski we wzorze stosowanym przy obliczaniu ceny jednej z wykorzystywanych rud manganu. Do ceny odniesienia zastosowano nieprawidłowe stężenie manganu w rudzie. Komisja zaakceptowała ten argument i poprawiła ten błąd.

(67) Xiangtan stwierdziło, że przyjęty przez Komisję współczynnik korygujący w odniesieniu do zawartości manganu wynoszący 2+ wartości manganu został błędnie zastosowany. Komisja przyjęła ten argument i odpowiednio dostosowała tę wartość.

(68) Xiangtan zakwestionowało dostosowanie zastosowane przez Komisję do jednego rodzaju manganu w postaci proszku. Komisja zaakceptowała ten argument i skorygował wartość dostosowania.

Pozostałe surowce i materiały zużywalne

(69) Tosoh argumentowało, że Komisja powinna była wykorzystać Malezję, a nie Turcję, jako źródło cen importowych w przypadku pięciu czynników produkcji innych niż ruda manganu, ponieważ ceny importowe produktów węglowych do Turcji były rażąco niskie w okresie objętym dochodzeniem ze względu na znaczny przywóz z Rosji. Komisja odniosła się już do tego argumentu w motywie 143 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i wybrała Brazylię w celu ustalenia nieniekształconych kosztów węgla bitumicznego i węgla antracytowego.

(70) Autlan zwróciło się również do Komisji o wykorzystanie danych dotyczących cen importowych Malezji do obliczenia nieniekształconych wartości odniesienia dla pięciu czynników produkcji. Komisja zauważyła, że tylko w przypadku jednego z pięciu czynników produkcji, tj. węgla brunatnego, średnia łączna wielkość przywozu była wyższa niż w Turcji lub Brazylii, w związku z czym wybór Malezji nie był uzasadniony. Argument ten został odrzucony.

(71) Xiangtan zakwestionowało metodę zastosowaną do ustalenia cen dwóch rodzajów węgla. Przedsiębiorstwo nalegało, aby Komisja wykorzystała kolumbijskie dane statystyczne dotyczące wywozu węgla bitumicznego. Przedstawiając swoją argumentację, Xiangtan spekulowało, że przyczyną niskiego przywozu do Kolumbii może być duża podaż w tym kraju. Ponadto przedsiębiorstwo nalegało, aby Komisja wykorzystała dane statystyczne dotyczące przywozu do Turcji bez wykluczania przywozu z Rosji, ponieważ Komisja w niewystarczającym stopniu wykazała, że w Rosji występują zakłócenia, które powodujące nienormalne niskie ceny, a także przedstawiła przykłady niektórych produktów, które z niektórych krajów były przywożone po niższych cenach niż z Rosji.

(72) Komisja wyjaśniła przyjęte podejście w motywach 142 i 143 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ustalając wartości odniesienia, Komisja nie opiera się na cenach eksportowych, ponieważ z definicji są one mniej wiarygodne niż dane statystyczne dotyczące przywozu. Jest to ogólnie akceptowane stanowisko oparte na różnych względach, takich jak fakt, że organy celne zazwyczaj dysponują większymi zasobami i metodami oceny i kontroli danych dotyczących przywozu w porównaniu z danymi dotyczącymi wywozu. Wymagana dokumentacja przywozowa jest zasadniczo bardziej szczegółowa, a towary przywożone podlegają kontrolom i weryfikacjom celnym. Również dane dotyczące wywozu są zazwyczaj zgłaszane jako FOB (w porównaniu z CIF w odniesieniu do przywozu), które Komisja wykorzystuje jako reprezentatywny poziom na potrzeby wartości odniesienia. W związku z tym argument ten odrzucono.

(73) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Xiangtan powtórzyło argument wysunięty na etapie tymczasowym, zgodnie z którym Komisja powinna wykorzystać kolumbijskie dane statystyczne dotyczące wywozu w celu ustalenia ceny odniesienia węgla bitumicznego. Nie przedstawiono żadnych nowych argumentów. Komisja wyjaśniła już, dlaczego uznała ceny importowe za bardziej wiarygodne niż ceny eksportowe w poprzednim motywie, i w związku z tym odrzuciła ten argument.

(74) Jeżeli chodzi o zakłócenia w Rosji, Komisja zauważyła, że dowody potwierdzające, że rosyjscy producenci węgla dokonywali sprzedaży po bardzo dużych rabatach w następstwie unijnych sankcji nałożonych na przywóz, które weszły w życie w sierpniu 2022 r., były powszechnie dostępne w ramach otwartej dokumentacji, a Xiangtan ich nie zakwestionowało. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument i potwierdziła swoją metodę ustalania cen węgla.

(75) Guiliu zwróciło się do Komisji o zmianę kodu HS w odniesieniu do jednego ze swoich czynników produkcji, z kodu HS 2701 12 (węgiel bitumiczny) na kod HS 2702 10 (węgiel brunatny), oraz o odpowiednią zmianę wartości odnie sienia. Guiliu argumentowało, że zgodnie z nomenklaturą systemu zharmonizowanego kod HS 2701 12 odnosił się do węgla bitumicznego, który musi mieć wartość opałową co najmniej równą 5 833 kcal/kg, podczas gdy węgiel wykorzystywany przez to przedsiębiorstwo nie osiągał tej wartości granicznej. Na poparcie swojego wniosku Guiliu przedstawiło wyniki badań partii węgla wykazujących wartość opałową poniżej wartości granicznej wskazanej powyżej. Klasyfikacja w ramach kodu HS 2701 12 została przedstawiona przez Guiliu w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu i nie została zakwestionowana w trakcie procesu weryfikacji. Komisja uznała, że wnio sek ten nie może zostać przyjęty, ponieważ został złożony dopiero po wprowadzeniu środków tymczasowych, w związku z czym Komisja nie była w stanie zweryfikować nowych przedstawionych dowodów w odniesieniu do wartości opałowej węgla jakoby wykorzystywanego przez Guiliu.

(76) W pierwszej i drugiej nocie oraz w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych jeden z czynników produkcji, tj. piryt żelazowy, został wskazany jako objęty kodem HS 2601 11. Po dalszym dochodzeniu Komisja ustaliła, że piryt żelazowy stosowany przez producentów eksportujących był niewyprażonym pirytem żelazowym i powinien być objęty innym kodem, tj. kodem HS 2502 00. Komisja otrzymała od producentów eksportujących potwierdzenie dotyczące rodzaju użytego surowca, zarówno wyprażonego, jak i niewyprażonego pirytu żelazowego, oraz kodu kla syfikacji, który należy zastosować. W związku z tym Komisja zmieniła wartość odniesienia w celu ustalenia niezniek ształconej ceny pirytu żelazowego. Ponieważ żadne z państw wykorzystanych na potrzeby innych czynników w tym przypadku (Kolumbia, Turcja i Brazylia) nie wykazywało reprezentatywnych wielkości przywozu pirytu (łączny przy wóz do tych państw waha się od 0 do 3 % konsumpcji pirytu przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą), Komisja poszukiwała alternatywnego państwa w wykazie państw o poziomie rozwoju gospodarczego pod obnym do Chin i stwierdziła, że Tajlandia jest odpowiednim alternatywnym źródłem cen importowych pirytu niewy prażonego, ponieważ wielkości przywozu były tam znacznie wyższe (na poziomie 23 % całkowitej konsumpcji objęty tych próbą pirytu producentów eksportujących z Chin).

(77) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Xiangtan stwierdziło, że Komisja powinna oprzeć się na tureckiej cenie eksportowej niewyprażonego pirytu w celu ustalenia wartości odniesienia, ponieważ Turcja była największym państwem wywozu tego surowca. Komisja odrzuciła te argumenty z powodów wyjaśnionych w motywie 72 niniejszego rozporządzenia.

(78) Daxin argumentowało, że ustalenie wartości odniesienia dla pary z wykorzystaniem pozostałych producentów eksportujących objętych próbą byłoby niezgodne z wcześniejszą praktyką i że zamiast tego Komisja powinna zastosować wartość odniesienia dla wody. Komisja uznała, że zastosowanie wartości odniesienia dla wody nie byłoby właściwe, ponieważ przy produkcji pary potrzebne były inne czynniki o znacznie większym wpływie na cenę końcową, takie jak koszty energii i pracy. Komisja obliczyła średnią konsumpcję materiałów wykorzystywanych przez pozostałych objętych próbą producentów eksportujących produkujących parę wodną we własnym zakresie i zastosowała wartości odniesienia do średniej konsumpcji każdego materiału, aby określić cenę pary wodnej. Daxin nie przedstawiło żadnej alternatywnej metody obliczania ceny pary, w związku z czym argument ten został odrzucony.

(79) Daxin zakwestionowało również fakt, że decyzja Komisji o wykorzystaniu kosztów rozdrabniania/mielenia innych producentów eksportujących objętych próbą w celu dostosowania wartości odniesienia dla rudy manganu nie była uzasadniona, ponieważ koszt ten był nieracjonalnie wysoki. Daxin nie przedstawiło żadnych dowodów na poparcie tego argumentu ani nie zaproponowało alternatywnego wariantu. W związku z tym argument ten został odrzucony.

Energia elektryczna

(80) Xiangtan zakwestionowało decyzję Komisji o zmianie źródła danych w celu określenia wartości odniesienia dla energii elektrycznej z przedsiębiorstwa ENEL S.A., pierwotnie zaproponowanego w pierwszej i drugiej nocie, na EMCALI, tj. dostawcę energii w regionie Cali, w którym znajduje się przedsiębiorstwo Quimpac. Po pierwsze, Xiangtan twierdziło, że ponieważ Quimpac nie jest producentem EDM, jego lokalizacja jest nieistotna. Po drugie, argumentowało, że taryfy stosowane przez EMCALI nie obejmowały taryfy mającej zastosowanie do zastosowań przemysłowych. Komisja odrzuciła oba argumenty. Quimpac wybrano jako przedsiębiorstwo odniesienia, ponieważ przedsiębiorstwo to wykorzystuje ten sam proces elektrolizy co producent EDM, co czyni go odpowiednim przedstawicielem umożliwiającym zrozumienie struktury kosztów producenta EDM pod względem dostaw energii. Jeżeli chodzi o stosowane taryfy energetyczne, ceny opublikowane w tabeli cen EMCALI dostępnym dla wszystkich zainteresowanych stron mają zastosowanie zarówno do użytkowników komercyjnych, jak i do użytkowników przemysło-

wych. Podejście to jest dodatkowo poparte stosowaniem bardzo wysokiego napięcia (kategoria 3), które wykracza poza zakres typowego zużycia przez gospodarstwa domowe lub do celów ogólnej działalności handlowej i wskazuje na znaczne zużycie energii elektrycznej przez przemysł. Decyzja Komisji o zastosowaniu kategorii najwyższego dostępnego poziomu napięcia opiera się na założeniu, że służy ona jako dokładne przedstawienie użytkownika przemysłowego, który zużywa duże ilości energii elektrycznej w swoich procesach produkcji.

Pośrednie koszty produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk

(81) Xiangtan zakwestionowało wykorzystanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku przedsiębiorstwa Quimpac de Colombia przy konstruowaniu wartości normalnej z trzech powodów. Po pierwsze, twierdziło on, że wynik finansowy przedsiębiorstwa Quimpac nie stanowi odpowiedniego wskaźnika zastępczego dla produkcji EDM. Po drugie, przedsiębiorstwo to zarzuciło, że poziom zysku był wyższy niż poziom, który mógłby normalnie osiągnąć producent EDM, i zaproponowało wykorzystanie zysków producentów unijnych lub przedsiębiorstwa Tosoh Japan. Po trzecie, Xiangtan twierdziło, że nie były dostępne szczegółowe dane finansowe dotyczące przedsiębiorstwa Quimpac, a zatem nie można sprawdzić takich pozycji jak koszty frachtu, koszty pakowania, inne koszty lub wydatki na badania i rozwój, w związku z czym nie można zapewnić, aby przy porównywaniu cen nie dochodziło do podwójnego liczenia.

(82) Komisja odrzuca przedstawione argumenty z następujących powodów. Po pierwsze, Xiangtan nie wykazało, dlaczego produkty wytwarzane przez Quimpac (produkty chlorowo-sodowe) nie miałyby być odpowiednim wskaźnikiem zastępczym dla producentów EDM. Xiangtan nie kwestionuje faktu, że Quimpac wykorzystuje porównywalne środki trwałe (zakład elektrolizy) i charakteryzuje się wysokim zużyciem energii elektrycznej. Po drugie, uzasadnienie wyboru przedsiębiorstwa Quimpac wraz z opisem procesu zostało należycie opisane w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych (sekcja 3.2.2.4). Komisja nie może zatem wykorzystać wyników finansowych przemysłu Unii i przedsiębiorstwa japońskiego do obliczenia wartości normalnej ani do porównania ich z wynikami finansowymi wybranych przedsiębiorstw. Po trzecie, pomimo ograniczeń związanych z danymi dostępnymi w odniesieniu do przedsiębiorstwa Quimpac, Komisja uważa, że wobec braku bardziej szczegółowych sprawozdań finansowych dane te zapewniają wystarczająco dokładne przedstawienie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa oraz zysku. Xiangtan nie przedstawiło wreszcie żadnej alternatywy. W związku z powyższym argumenty te zostały odrzucone.

3.2.4. *Inne uwagi*

(83) Xiangtan, Daxin, CCCMC i GMIA argumentowały, że margines dumpingu należy obliczyć przy użyciu ceny sprzedaży eksportowej i wartości normalnej bez VAT. Dochodzenie wykazało, że na podstawie chińskiej polityki w zakresie zwrotu podatku VAT producenci eksportujący EDM nie kwalifikowali się do zwrotu VAT. Oznacza to, że producenci EDM ponoszą dodatkowy koszt podczas wywozu. Dlatego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego Komisja skorygowała wartość normalną, tak aby odzwierciedlała ona całkowity koszt poniesiony w związku z przyjętym systemem VAT.

(84) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Daxin powtórzyło argument wysunięty na etapie tymczasowym, że nie ma potrzeby korygowania wartości normalnej o VAT, ponieważ Daxin dokonywało sprzedaży eksportowej do Unii za pośrednictwem krajowych przedsiębiorstw handlowych, a zatem nie ponosiło żadnych dodatkowych kosztów przy wywozie. Komisja zauważyła, że do celów stosowania art. 2 ust. 10 lit. b) nie ma znaczenia, czy Daxin dokonywało wywozu bezpośrednio do Unii czy za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlowego z siedzibą w Chinach. Dostosowanie wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. b) pozostało uzasadnione z uwagi na brak możliwości zastosowania zwrotu VAT od sprzedaży eksportowej EDM. W związku z tym argument ten został odrzucony. Xiangtan nie zgodziło się z metodyką zastosowaną przez Komisję do ekstrapolacji kosztów materiałów zużywalnych i pośrednich kosztów produkcji odpowiednio jako odsetka kosztów surowców i kosztów bezpośrednich. Tę samą uwagę przedstawiono w odniesieniu do ekstrapolacji kosztów transportu jako odsetka kosztów surowców. Xiangtan stwierdziło, że są to samodzielne pozycje kosztów, które w żaden sposób nie są związane z wartością czynników produkcji, oraz że Komisja powinna albo określić odpowiednie wartości odniesienia oddzielnie od innych czynników produkcji, albo wykorzystać faktyczne koszty producentów eksportujących.

(85) Komisja zauważyła, że po ustaleniu istnienia znaczącego zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego wykorzystanie faktycznych kosztów nie byłoby właściwe, chyba że na podstawie dokładnych i odpowiednich dowodów zostałoby ustalone, że nie są one zniekształcone. Nie miało to miejsca, ponieważ nie przedstawiono takich dowodów. Ponieważ Komisja uznała te koszty za zniekształcone, konieczne było znalezienie odpowiednich wartości odniesienia. Jeżeli znalezienie odpowiednich wartości odniesienia dla danego kosztu jest niemożliwe, Komisja ustali takie wartości odniesienia jako odsetek grupy kosztów, których wartości te dotyczą (czy to kosztów wszystkich surowców, czy też kosztów produkcji). Po ustaleniu niezniekształconych kosztów surowców lub kosztów produkcji Komisja zastosowuje tę wartość odniesienia w celu oszacowania danego niezniekształconego kosztu, zachowując w ten sposób strukturę kosztów producenta eksportującego. Xiangtan nie przedstawiło racjonalniejszej alternatywy dla tej metody.

(86) Xiangtan zakwestionowało fakt, że do obliczenia marginesu dumpingu Komisja wykorzystała tabelę COM PCN opartą na średniej rocznej zamiast pierwotnie przedłożonej tabeli COM PCN opartej na miesięcznej dokumentacji księgowej kosztów, bez uzasadnienia swojej decyzji. Zdaniem Xiangtan nie było to zgodne z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie. Ponieważ w swoich dochodzeniach Komisja stosuje średnią roczną wartość normalną, uznała ona za właściwe wykorzystanie rocznych kosztów, co umożliwia bezpośrednią weryfikację badanych co roku sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa, co z kolei zwiększa wiarygodność i przejrzystość wykorzystywanych danych. Ponadto średnią roczną wartość obliczono na podstawie rejestrów prowadzonych przez Xiangtan, a zatem nie doszło do naruszenia przepisów art. 2 ust. 5. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

(87) Autlan zwróciło się do Komisji o przyjęcie w ostatecznych ustaleniach odpowiednich działań w odniesieniu do producenta EDM należącego do South Manganese Group, tej samej grupy, do której należy Daxin, aby zapobiec potencjalnemu kierowaniu wywozu przez inne przedsiębiorstwa. Komisja zauważyła, że w części normatywnej niniejszego rozporządzenia są wymienieni jedynie producenci, którzy dokonywali wywozu w okresie objętym dochodzeniem i zgłosili się w trakcie dochodzenia. Przedmiotowe przedsiębiorstwo nie dokonywało wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym nie może zostać wymienione w rozporządzeniu. W związku z tym wniosek został odrzucony.

3.3. **Cena eksportowa**

(88) Xiangtan nie zgodziło się z metodą zastosowaną przez Komisję w celu skorygowania kosztu frachtu morskiego zastosowanego do skonstruowania wartości CIF. Komisja zastosowała stawki z pięciu miesięcy, w których Xiangtan faktycznie zapłaciło koszty frachtu za sprzedaż CIF i DAP, oraz wyceny innych eksporterów objętych próbą w odniesieniu do pozostałych siedmiu miesięcy. Następnie Komisja obliczyła średnią roczną stawkę w celu skonstruowania wartości CIF sprzedaży w przypadku braku frachtu morskiego. Xiangtan stwierdziło, że nie jest właściwe stosowanie średnich rocznych stawek opłat za fracht morski, ponieważ nie uwzględniało to znacznych wahań kosztu frachtu morskiego w 2022 r., które miały znaczący wpływ na wartość CIF miesiąc do miesiąca. Komisja przyjęła ten argument i zastosowała miesięczne stawki frachtu morskiego przy konstruowaniu wartości CIF.

(89) Xiangtan stwierdziło ponadto, że Komisja obliczyła ubezpieczenie morskie na podstawie odsetka wartości faktury, podczas gdy powinna była obliczyć je na podstawie kosztów ubezpieczenia faktycznie poniesionych przez przedsiębiorstwo w okresie objętym dochodzeniem. Komisja przyjęła ten argument i odpowiednio dostosowała obliczenie.

(90) Po ostatecznym ujawnieniu Xiangtan zauważyło, że Komisja, akceptując obliczenie składki z tytułu ubezpieczenia morskiego na podstawie kosztów ubezpieczenia faktycznie poniesionych przez przedsiębiorstwo, zastosowała w obliczeniach błędny wzór, ponieważ nie uwzględniła typowego spreadu 1,1 stosowanego przez zakłady ubezpieczeń do określenia składki z tytułu ubezpieczenia morskiego. Komisja stwierdziła, że wprowadzenie tej nieistotnej korekty nie wpłynęłoby ani na szkodę, ani na margines dumpingu. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(91) Po opublikowaniu środków tymczasowych przedsiębiorstwo Daxin przedstawiło dodatkowe informacje dotyczące cen eksportowych niepowiązanego przedsiębiorstwa handlowego sprzedającego EDM klientowi w Unii i zwróciło się do Komisji o wykorzystanie tych danych dotyczących wywozu do obliczenia ceny CIF na granicy Unii.

(92) Autlan ustosunkowało się do odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedłożonych przez niepowiązane przedsiębiorstwo handlowe Daxin, twierdząc, że otrzymano je kilka miesięcy po upływie terminu określonego w sekcji 5.3 zawiadomienia o wszczęciu.

(93) Daxin nie zgodziło się z twierdzeniem, że zgodnie z zawiadomieniem o wszczęciu zainteresowane strony mogły przedstawić nowe informacje faktyczne przed upływem terminu zgłaszania uwag na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń, w związku z czym uznało te nowe dowody za dopuszczalne.

(94) Komisja zauważyła, że wspomniane niepowiązane przedsiębiorstwo handlowe nie współpracowało w toku dochodzenia, w związku z czym nie była w stanie zweryfikować żadnych jego danych w terminie postępowania. W związku z tym argument ten został odrzucony.

(95) Po ostatecznym ujawnieniu Daxin powtórzyło swój wysunięty na etapie tymczasowym argument, zgodnie z którym Komisja powinna wykorzystać cenę eksportową niepowiązanego przedsiębiorstwa handlowego do obliczenia marginesu szkody, nie przedstawiając żadnych dodatkowych argumentów. Powyższy argument został odrzucony z powodów opisanych w motywie 94.

3.4. **Porównanie**

(96) Autlan argumentowało, że chińscy producenci eksportujący stosują ukierunkowany dumping, i zwróciło się do Komisji o uwzględnienie tej kwestii. Komisja przeanalizowała sytuację i stwierdziła, że w aktach nie ma dowodów na istnienie ukierunkowanego dumpingu. Zmiana cen w okresie objętym dochodzeniem była zgodna ze zmianami na rynku oraz zmianami cen surowców i produktu. Analiza sprzedaży poszczególnych producentów eksportujących do różnych regionów również nie wykazała żadnych znaczących różnic cenowych, a zatem nie wskazywała na żadną ukierunkowaną praktykę dumpingową. W związku z tym argument ten odrzucono.

3.5. **Margines dumpingu**

(97) W związku z opisanymi powyżej argumentami zainteresowanych stron Komisja dokonała przeglądu marginesów dumpingu.

(98) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu (%)
Xiangtan	47,2
Guiliu	62,9
Daxin	18,3
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	47,4
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	100,9

4. **SZKODA**

4.1. **Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej**

(99) Wobec braku uwag dotyczących określenia przemysłu Unii i produkcji unijnej Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 204–206 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.2. **Konsumpcja w Unii**

(100) Wobec braku uwag dotyczących konsumpcji w Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 207–209 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.3. **Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie**

(101) Wobec braku uwag dotyczących przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 210–214 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.3.1. *Ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, podcięcie cenowe i tłumienie cen*

(102) Wobec braku uwag dotyczących ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, podcięcia cenowego i tłumienia cen Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 215–221 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4. **Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii**

4.4.1. *Uwagi ogólne*

(103) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione *w motywach 222–225 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych*.

4.4.2. *Wskaźniki makroekonomiczne*

4.4.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

(104) Wobec braku uwag dotyczących produkcji, mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 226–228 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

(105) Wobec braku uwag dotyczących wielkości sprzedaży i udziału w rynku Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 229–231 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2.3. Wzrost

(106) Wobec braku uwag dotyczących wzrostu Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 232 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2.4. Zatrudnienie i wydajność

(107) Wobec braku uwag dotyczących zatrudnienia i wydajności Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 233–235 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2.5. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

(108) Wobec braku uwag dotyczących wielkości marginesu dumpingu i poprawy sytuacji po wcześniejszym dumpingu Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 236–237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.3. *Wskaźniki mikroekonomiczne*

4.4.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

(109) Wobec braku uwag dotyczących cen i czynników wpływających na ceny Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 238–241 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.3.2. Koszty pracy

(110) Wobec braku uwag dotyczących kosztów pracy Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 242–243 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.3.3. Zapasy

(111) Wobec braku uwag dotyczących zapasów Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 244–245 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

(112) Wobec braku uwag dotyczących rentowności, przepływów środków pieniężnych, inwestycji, zwrotu z inwestycji i zdolności do pozyskania kapitału Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 246–251 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.4. *Wnioski dotyczące szkody*

(113) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń chińscy producenci eksportujący objęci próbą, jak również CCCMC i GMIA zakwestionowali stwierdzoną szkodę dla przemysłu Unii wykazaną przez tłumienie cen spowodowane znacznymi wielkości przywozu z Chin po niskich cenach, zwłaszcza w drugiej połowie okresu badanego (2021 r. – okres objęty dochodzeniem), z następujących powodów:

— średnia cena chińska wzrosła bardziej niż cena przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem,

— różnica cen między przywozem z Chin a ceną przemysłu Unii była mniejsza w okresie objętym dochodzeniem niż w 2019 r. ([16]), kiedy rentowność przemysłu Unii była na zadowalającym poziomie ([17]),

— wzrost kosztów produkcji, z którym borykają się producenci unijni, był spowodowany kryzysem energetycznym z 2021 r. oraz zakłóceniami w łańcuchu dostaw i w produkcji wynikającymi ze środków ograniczających wprowadzonych przez rządy w całej Europie w związku z pandemią COVID-19 (od 2020 r. do połowy 2022 r.), które miały wpływ na wyniki finansowe przedsiębiorstw w większości branż europejskiego przemysłu.

(114) W toku dochodzenia wykazano, że sprzedaż przemysłu Unii spadła o [7–8,5] mln kg od 2019 r. do okresu objętego dochodzeniem. Ta utracona wielkość sprzedaży w połączeniu z obniżonymi cenami była szkodliwa dla kapitałochłonnego sektora EDM, charakteryzującego się wysokimi kosztami stałymi. Różnica między średnią ceną importową z Chin a ceną przemysłu Unii, mimo że była wyższa w 2019 r., miała znacznie mniejszy wpływ na rentowność, ponieważ przemysł Unii sprzedał o [7–8,5] mln kg EDM więcej w 2019 r. w porównaniu z okresem objętym dochodzeniem.

(115) Jak przewidziano w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, spadek wielkości sprzedaży po obniżonych cenach doprowadził do pogorszenia się wszystkich wskaźników wyników finansowych przemysłu Unii. Niewielki poziom zysku wygenerowany przez przemysł Unii w okresie objętym dochodzeniem osiągnięto kosztem ujemnych przepływów pieniężnych, w związku z czym był on nie do utrzymania.

(116) Jak stwierdzono również w tymczasowych ustaleniach, wzrost kosztów produkcji był spowodowany gwałtownym wzrostem cen energii i niektórych surowców w drugiej połowie okresu badanego. Niezdolność producentów unijnych do podniesienia cen sprzedaży w połączeniu ze znaczną utratą wielkości sprzedaży w stosunku do rosnących kosztów wynikała jednak z tłumienia cen spowodowanego przywozem z Chin osiągającym szczytowe wielkości. Ponadto presja cenowa na koszty przemysłu Unii była najbardziej widoczna w drugiej części okresu badanego ([18]).

(117) Ponadto ograniczenia związane z COVID-19 nie miały wpływu na poziomy produkcji przemysłu Unii, ponieważ produkcja w Unii wzrosła w latach 2020 i 2021, a zakłady produkcyjne nie zostały czasowo zamknięte. Ograniczenia te nie mogły zatem wpłynąć na wyniki finansowe przemysłu Unii. Na tej podstawie argumenty te zostały odrzucone.

([16]) Różnica cen wynosząca około [5–7] % w drugiej połowie okresu badanego i około [8–12] % w 2019 r.
([17]) Rentowność wynosiła [2–3] % w okresie objętym dochodzeniem i [7–8] % w 2019 r.
([18]) Ceny przywozu z Chin były o około [10–15] % niższe niż średnie koszty produkcji przemysłu Unii w OD w porównaniu z różnicą wynoszącą około [1–2] % w 2019 r.

(118) Daxin, CCCMC i GMIA argumentowały, że zawarte w motywie 220 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stwierdzenie, iż „mimo że w odniesieniu do dwóch z trzech objętych próbą producentów eksportujących nie stwierdzono podcięcia cenowego dla każdej transakcji, średnia cena łącznego przywozu z Chin na rynek unijny była jednak o około [5–9 %] niższa od średniej ceny przemysłu Unii w okresie badanym", nie zostało poparte faktami. Strony te podkreśliły, że trzech objętych próbą chińskich producentów eksportujących odpowiadało za niemal 99 % całkowitej wielkości chińskiego wywozu EDM do Unii w okresie objętym dochodzeniem, uwzględniając wszystkich współpracujących eksporterów i innych producentów eksportujących. W związku z tym blisko 99 % całkowitej wielkości wywozu EDM z Chin w okresie objętym dochodzeniem nie powodowało podcięcia cenowego lub nieznacznie podcinało ceny producentów unijnych.

(119) Komisja podkreśla wniosek zawarty w motywie 202 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym wywóz dokonywany przez współpracujących producentów eksportujących stanowił około 65 % całkowitego chińskiego wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Należy zatem zauważyć, że brak podcięcia cenowego stwierdzony w odniesieniu do dwóch z trzech objętych próbą producentów eksportujących dla każdej transakcji dotyczy mniej niż połowy łącznego przywozu z Chin. Jak stwierdzono w motywie 215 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ceny produktów przywożonych ustalono na podstawie danych Eurostatu, dzieląc łączną wartość przywozu z Chin przez całkowitą wielkość tego przywozu. W rezultacie średnia cena łącznego przywozu z Chin na rynek unijny była o około [5–9 %] niższa od średniej ceny przemysłu Unii w okresie badanym. W związku z tym argumenty stron zostały odrzucone.

(120) Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły ponadto, że Komisja nie dokonała odpowiedniej oceny różnic cenowych między różnymi klasami EDM, mianowicie, że tymczasowa analiza szkody opierała się na domniemanym tłumieniu cen w Unii spowodowanym przywozem z Chin po niższych cenach, związanym głównie z chińskim wywozem EDM niższej jakości, a zatem zwykle po niższych cenach.

(121) Jak wskazano w motywie 221 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tłumienie cen ustalono na podstawie średniej ceny importowej w łącznym przywozie z Chin, a zatem uwzględniono wszystkie klasy jakości EDM. Argument stron został zatem odrzucony.

5. **ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY**

5.1. **Skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych**

(122) Wobec braku uwag dotyczących skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych, Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 257–263 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2. **Wpływ pozostałych czynników**

5.2.1. *Przywóz z państw trzecich*

(123) Wobec braku uwag dotyczących przywozu z państw trzecich Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 264–266 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2.2. *Wyniki wywozu przemysłu Unii*

(124) Wobec braku uwag dotyczących wyników wywozu przemysłu Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 267–269 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2.3. *Inne czynniki*

(125) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że utrata sprzedaży i udziału w rynku przez przemysł Unii była spowodowana innymi czynnikami, a mianowicie niezdolnością przemysłu Unii do dostarczania użytkownikom unijnym EDM wysokiej jakości ([19]) w wystarczających ilościach, zwłaszcza w drugiej połowie okresu badanego, w związku z czym użytkownicy musieli korzystać z przywozu z Chin. Strony te twierdziły, że jeden z dwóch producentów unijnych (Autlan) nie produkował EDM wysokiej jakości i nie wykazał zamiaru produkowa-

([19]) Produkcja baterii o wysokiej wydajności (około 1/2 działalności producenta baterii) wymaga EDM do urządzeń o dużym poborze mocy.

nia tej klasy EDM w przyszłości. W związku z tym brak certyfikacji miał być powodem, dla którego przemysł Unii stracił sprzedaż EDM wysokiej jakości lub ze względu na moce produkcyjne nie mógł w pełni skorzystać z nowego i rosnącego popytu na EDM wysokiej jakości.

(126) Obaj użytkownicy współpracujący (Duracell i Varta) poparli powyższy argument, dodając, że przemysł Unii nie był w stanie zaspokoić popytu na EDM w Unii, podczas gdy przywóz z innych państw trzecich był bardzo ograniczony i nie stanowił realnej alternatywy. Dalsi użytkownicy nie mieli wyjścia i musieli korzystać z przywozu z Chin.

(127) W toku dochodzenia potwierdzono, że użytkownicy unijni (producenci baterii) wymagali zróżnicowanej jakości EDM do produkcji baterii o ogniwach suchych ([20]), zgodnie z parametrami specyficznymi dla poszczególnych użytkowników. Jak ustalono w motywie 316 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wszystkie klasy EDM podlegają temu samemu procesowi produkcji, podczas gdy, jak ustalono w motywie 25 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zarówno EDM do baterii węglowo-cynkowych, jak i EDM do baterii alkalicznych mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne i są wykorzystywane do tych samych celów (produkcja baterii o ogniwach suchych). To samo dotyczy EDM do baterii alkalicznych, niezależnie od deklarowanej jakości. Ponadto żaden z chińskich lub unijnych producentów objętych próbą nie zgłosił ani nie wykazał żadnej różnicy we wskaźnikach konsumpcji czynników produkcji między deklarowanymi różnymi klasami jakości EDM w okresie objętym dochodzeniem. Komisja nie mogła zatem ustanowić uniwersalnej linii podziału między EDM „wysokiej" i „standardowej" jakości do baterii alkalicznych, gdyż rozróżnienie takie jest raczej specyficzne dla każdego użytkownika. W swojej analizie Komisja odnosi się zatem do EDM „standardowej" i „wysokiej jakości", jeżeli którykolwiek z użytkowników współpracujących uważa, że EDM, które nabywa, jest wysokiej jakości bądź nie.

(128) W toku dochodzenia potwierdzono, że przemysł Unii dostarczał użytkownikom EDM wszystkich trzech klas jakości w okresie badanym. Obaj użytkownicy współpracujący stosowali w swojej produkcji wyłącznie EDM do baterii alkalicznych – zarówno standardowej, jak i wysokiej jakości. Udział EDM pozyskiwanych przez użytkowników współpracujących z przemysłu Unii (ogółem) stanowił około [55–65] % wszystkich EDM pozyskiwanych przez nich w okresie objętym dochodzeniem, co obejmowało EDM wysokiej jakości do baterii alkalicznych na poziomie około [25–35] % ich całkowitych zakupów od przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem. Autlan dostarczało dwóm z trzech głównych użytkowników unijnych EDM standardowej jakości w okresie badanym ([21]) i było w trakcie certyfikacji dostaw dla trzeciego użytkownika. W tym samym okresie drugi producent unijny (Tosoh) realizował dostawy EDM standardowej jakości na rzecz trzech głównych użytkowników unijnych (w tym obu współpracujących), a w przypadku dwóch z nich – EDM wysokiej jakości. Tosoh było w trakcie certyfikacji dostaw EDM wysokiej jakości dla trzeciego użytkownika.

(129) Przemysł Unii zwiększył poziom dostaw EDM wysokiej jakości do baterii alkalicznych od 2019 r. o [0,8–1,8] mln kg, po czym odnotował straty w wielkości produkcji EDM wysokiej jakości do baterii alkalicznych od 2021 r. do okresu objętego dochodzeniem o [11–16] % na korzyść przywozu z Chin, co potwierdza, że ani certyfikacja, ani względy dotyczące mocy produkcyjnych nie utrudniały przemysłowi Unii dostarczania EDM wysokiej jakości. Należy również zauważyć, że przemysł Unii zmniejszył o połowę poziom swoich inwestycji, co spowodowało spadek o 45 % w okresie badanym, w związku z czym wszelkie potencjalne inwestycje w podniesienie jakości lub zwiększenie mocy produkcyjnych były niemożliwe. Wprowadzenie ostatecznych środków antydumpingowych na EDM z Chin umożliwiłoby przemysłowi Unii inwestowanie w EDM wysokiej jakości, co jest obecnie utrudnione przez przywóz towarów po cenach dumpingowych, utratę udziału w rynku i niską rentowność. Na tej podstawie argumenty te zostały odrzucone.

(130) Po ostatecznym ujawnieniu CCCMC i GMIA nie zgodziły się z Komisją, powtarzając, że domniemana szkoda nie była spowodowana przywozem EDM z Chin, lecz niezdolnością przemysłu Unii do dostarczania EDM wysokiej jakości do baterii alkalicznych lub do dostarczania takich EDM w wystarczających ilościach, oraz utrzymywały, że ocena Komisji była niekompletna, jak opisano szczegółowo poniżej.

([20]) EDM niskiej jakości (do baterii węglowo-cynkowych), standardowej jakości do baterii alkalicznych i wysokiej jakości do baterii alkalicznych.

([21]) Ci dwaj użytkownicy reprezentowali około 70 % konsumpcji w Unii w OD, a jeden z nich współpracował w toku dochodzenia.

(131) CCCMC i GMIA zarzuciły, że Komisja nie dokonała odpowiedniego rozróżnienia, którzy producenci EDM mogą produkować EDM wysokiej jakości, określanych w ich uwagach jako EDM „do urządzeń o dużym poborze mocy", twierdząc, że to użytkownicy decydują o klasie jakości, a nie producenci. W tym zakresie Komisja powtórzyła swoje wyjaśnienia z motywu 127, mianowicie, że rozróżnienia dokonano właśnie na podstawie definicji jakości EDM stosowanej przez użytkowników, a nie definicji producentów. Komisja uznała bowiem za EDM „wysokiej jakości" tylko te EDM do baterii alkalicznych, które zostały zakwalifikowane przez któregokolwiek z użytkowników jako przeznaczone do urządzeń o dużym poborze mocy. Wszystkie inne EDM do baterii alkalicznych zostały, dla uproszczenia, uznane za EDM „standardowej" jakości i jako takie określane.

(132) CCCMC i GMIA zwróciły się ponadto o określenie właściwości chemicznych, technicznych, fizycznych i procesowych w odniesieniu do EDM wysokiej i standardowej jakości, a także o wskazanie, które właściwości są kluczowe dla produkcji baterii, zauważając, że właściwości te nie są takie same, a rynek wyraźnie rozróżnia baterie alkaliczne oznaczone jako klasy „premium" (o długiej żywotności). Komisja wyjaśniła, że, jak zauważono w motywie 127, EDM do baterii węglowo-cynkowych i różnej jakości EDM do baterii alkalicznych miały te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne i były wykorzystywane do tych samych celów (produkcja baterii o ogniwach suchych). Nie oznaczało to, że parametry każdej właściwości fizycznej, chemicznej i technicznej były identyczne, gdyż – jak wskazano w tym samym motywie – były one specyficzne dla każdego użytkownika. Specyfika tych parametrów była zatem poufna i specyficzna dla danego przedsiębiorstwa. Informacje te nie mogły zatem zostać ujawnione. Komisja zauważyła ponadto, że jeśli niektóre baterie alkaliczne na rynku były oznaczone jako klasy „premium" (o długiej żywotności), nie oznacza to, że do ich produkcji wykorzystano jedynie EDM wysokiej jakości; strony nie przedstawiły natomiast żadnych dowodów przeciwnych.

(133) CCCMC i GMIA zarzuciły Komisji, że nie przyznała, iż przedsiębiorstwo Autlan konsekwentnie nie spełniało wymogów certyfikacji użytkowników w odniesieniu do EDM wysokiej jakości. Komisja odniosła się do motywu 127, w którym wskazano, że Autlan dostarczało dwóm z trzech głównych użytkowników unijnych EDM standardowej jakości w okresie badanym ([22]) i było w trakcie certyfikacji dostaw dla trzeciego użytkownika. Potwierdzało to istotnie, że przedsiębiorstwo Autlan nie dostarczało EDM wysokiej jakości w okresie badanym, podczas gdy, jak zauważono w kolejnym motywie 128, przemysł Unii (jako całość) dostarczał użytkownikom EDM wszystkich trzech różnych klas w okresie badanym.

(134) CCCMC i GMIA dodały wreszcie, że nie otrzymały odpowiednich informacji umożliwiających im sprawdzenie danych dotyczących EDM wysokiej jakości do baterii alkalicznych przemysłu Unii. Komisja zauważyła, że dane dotyczące poszczególnych rodzajów produktu produkowanych i sprzedawanych były poufne i dotyczyły poszczególnych przedsiębiorstw, ponieważ zawierały indywidualne wielkości i wartości producentów unijnych (lub chińskich producentów eksportujących). Informacji tych nie można było zatem ujawnić. W związku z tym argumenty stron zostały odrzucone.

5.3. **Wnioski w sprawie związku przyczynowego**

(135) Na podstawie powyższego oraz wobec braku innych uwag Komisja stwierdziła, że żaden z pozostałych czynników zbadanych na etapie tymczasowym oraz na etapie ostatecznym nie mógł mieć istotnego wpływu na szkodliwą sytuację przemysłu Unii. W związku z tym żaden z przeanalizowanych indywidualnie albo łącznie czynników nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii w taki sposób, aby taki związek przestał być rzeczywisty i istotny, co potwierdza wniosek przedstawiony w motywach 277–279 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6. **POZIOM ŚRODKÓW**

(136) W celu określenia poziomu środków Komisja zbadała, czy cło niższe od marginesu dumpingu będzie wystarczające do usunięcia szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.

([22]) Ci dwaj użytkownicy reprezentowali około 70 % konsumpcji w Unii w OD, a jeden z nich współpracował w toku dochodzenia.

(137) Skarżący stwierdził istnienie zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. W związku z tym w celu przeprowadzenia oceny dotyczącej odpowiedniego poziomu środków w pierwszej kolejności Komisja ustaliła kwotę cła niezbędną do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w przypadku braku zakłóceń w rozumieniu w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Następnie Komisja zbadała, czy margines dumpingu objętych próbą producentów eksportujących, których główny surowiec podlega zakłóceniom, jest wyższy niż ich margines zaniżania cen.

6.1. **Obliczenie marginesu zaniżania cen**

(138) Jak określono w art. 9 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego oraz biorąc pod uwagę fakt, że Komisja nie rejestrowała przywozu w okresie wcześniejszego informowania, Komisja przeanalizowała zmiany wielkości przywozu, aby ustalić, czy w okresie wcześniejszego informowania miał miejsce dalszy znaczny wzrost przywozu objętego dochodzeniem, a co za tym idzie aby przy określaniu marginesu szkody uwzględnić dodatkową szkodę spowodowaną marginesem zaniżania cen.

(139) Jak wynika z danych zawartych w bazie danych systemu Surveillance 3 ([23]), wielkości przywozu z Chin w ciągu czterotygodniowego okresu wcześniejszego informowania były o 45 % niższe niż średnie wielkości przywozu w okresie objętym dochodzeniem w oparciu o zbadany okres czterech tygodni. Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że w okresie wcześniejszego informowania nie miał miejsca znaczny wzrost przywozu objętego dochodzeniem.

(140) Komisja nie dostosowała zatem marginesu zaniżania cen w tym względzie.

Zysk docelowy

(141) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producenci unijni zakwestionowali poziom zysku podstawowego wynoszący [6–8] %, wykorzystany do obliczenia ceny niewyrządzającej szkody ([24]), twierdząc, że:

— był on niewystarczający dla przemysłu kapitałochłonnego i nie pozwalał na ciągłe inwestycje w badania i rozwój,

— przywóz z Chin po niskich cenach miał wpływ na rynek unijny w całym okresie badanym, ponieważ obniżał ceny i rentowność producentów unijnych przez cały ten okres,

— Tosoh powtórzyło, że praktyki dumpingowe nie miały wpływu na lata 1997–2001 i że okres ten jest wyznacznikiem zysku docelowego, jaki mógłby osiągnąć przemysł Unii,

— Tosoh twierdziło, że zgodnie z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego marża zysku wynosząca co najmniej 6 % musi być stosowana do każdego producenta będącego częścią przemysłu Unii,

— Tosoh twierdziło, że przedsiębiorstwo Tosoh Japan wykazało zysk na poziomie [11–20] % mający zastosowanie do sektora EDM w dochodzeniu antydumpingowym toczącym się w Japonii,

— Autlan twierdziło, że faktyczna rentowność przedsiębiorstwa Tosoh nie osiągnęła wartości standardowej dla tego przemysłu w latach 2018–2020 ze względu na niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych, podczas gdy Tosoh nie odniosło się do kwestii swoich mocy produkcyjnych, stwierdziło natomiast, że w 2020 r. na jego działalność miała negatywna wpływ szczególna sytuacja przedsiębiorstwa.

([23]) Baza danych utworzona zgodnie z art. 55 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2447. Dodatkowe informacje można uzyskać pod adresem: https://taxation-customs.ec.europa.eu/online-services/online-services-and-databases-customs/surveillance-system_en.

([24]) Komisja wzięła pod uwagę zyski osiągnięte przez dwóch producentów unijnych przed wzrostem przywozu z Chin w okresie badanym, a mianowicie rzeczywisty zysk osiągnięty w 2020 r., gdy wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych był najmniejszy. W 2020 r. przywóz z Chin miał najmniejszy udział w rynku ([10–20] %) w okresie badanym, natomiast pozostałe wskaźniki finansowe przemysłu Unii były w tym roku najbardziej pozytywne (najwyższe przepływy środków pieniężnych i najwyższy osiągnięty zwrot z inwestycji).

(142) Po pierwsze, Komisja zauważyła, że powtórzone twierdzenia przemysłu Unii dotyczące wykorzystania zysku na poziomie 15 % mającego zastosowanie do sektora chemicznego, jak również poziomów zysku osiągniętych w latach 1997–2001 (przed nałożeniem ceł antydumpingowych na przywóz EDM z Republiki Południowej Afryki ([25])) zostały już odrzucone w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych i że nie przedstawiono żadnych dodatkowych nowych dowodów na ich poparcie. Po drugie, producenci unijni nie wykazali, że poziom zysku możliwy do osiągnięcia dla przedsiębiorstwa Tosoh Japan na rynku japońskim był możliwy do osiągnięcia przez przemysł Unii na rynku unijnym. Po trzecie, Komisja uznała, że okoliczności ujawnione przez Tosoh w 2020 r. stanowiły decyzje biznesowe i nie podważały osiągniętego w tym roku poziomu zysku.

(143) Komisja potwierdziła, że zgodnie z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego ustaliła zysk podstawowy, biorąc pod uwagę czynniki takie jak poziom rentowności przed wzrostem przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, poziom zyskowności potrzebny do pokrycia pełnych kosztów i inwestycji, działalności badawczo-rozwojowej i innowacji oraz poziom zyskowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencji. Komisja uznała, że zysk osiągnięty przez przemysł Unii w 2019 r. był bardziej odpowiedni niż zysk osiągnięty w 2020 r., który ustalono na etapie tymczasowym. W praktyce w 2019 r. cena przywozu z Chin była wyższa niż w 2020 r., a jego wielkość była nadal znacznie niższa niż w OD, zaś przemysł Unii dokonał znacznie większych inwestycji niż w kolejnych latach, kiedy to zarówno poziom inwestycji, jak i poziom rentowności przemysłu Unii zaczęły spadać. Komisja uważa zatem, że zysk osiągnięty przez przemysł Unii w 2019 r. odzwierciedla poziom rentowności oczekiwany w normalnych warunkach konkurencji, w związku z czym wykorzystała ten poziom zysku podstawowego [7–9] % do obliczenia ceny niewyrządzającej szkody, zaś argumenty stron zostały odrzucone.

(144) Po ostatecznym ujawnieniu obaj producenci unijni zakwestionowali wnioski Komisji dotyczące zysku podstawowego wykorzystanego do obliczenia marginesu zaniżania cen, twierdząc, że był on nieodpowiedni dla sektora EDM. Autlan i Tosoh utrzymywały, że Komisja dysponowała wystarczającymi dowodami, aby stwierdzić, że przedsiębiorstwo Tosoh było dotknięte wyjątkowymi okolicznościami w latach 2018–2020, a jego zysk nie powinien był być wykorzystywany do obliczenia zysku podstawowego ([26]). Autlan twierdziło ponadto, że Komisja nie mogłaby ustalić zysku podstawowego na poziomie [7–9] % dla przemysłu Unii, gdyby odpowiednio uwzględniła poziom rentowności niezbędny do pokrycia pełnych kosztów i wydatków na inwestycje oraz badania i rozwój, wskazując na własne wskaźniki finansowe w tym zakresie. Tosoh dodało ponadto, że Komisja powinna zamiast tego wykorzystać rentowność z lat 1997–2001, ponieważ stanowi ona ostatni okres, na który nie miały wpływu praktyki dumpingowe, jako że w latach 2002–2019 rentowność unijnego sektora EDM obniżył przywóz EDM po cenach dumpingowych z Republiki Południowej Afryki, który następnie zastąpił przywóz po cenach dumpingowych z Chin. Autlan nie zgodziło się wreszcie z ustaleniem Komisji, zgodnie z którym producenci unijni nie wykazali, że poziomy zysku możliwe do osiągnięcia dla przedsiębiorstwa Tosoh Japan na rynku japońskim były możliwe do osiągnięcia przez przemysł Unii na rynku unijnym.

(145) Po pierwsze, Komisja przypomniała, że poziom zysku podstawowego ustala się na poziomie przemysłu Unii jako całości, tj. z uwzględnieniem poziomów zysku wszystkich producentów unijnych, chyba że dla konkretnego producenta można wykazać wyjątkowe okoliczności, które miały wpływ na jego marżę zysku. Komisja zbadała dowody przedstawione przez Tosoh i stwierdziła, że ujawnione przez Tosoh okoliczności mające wpływ na działalność przedsiębiorstwa w latach 2018–2020 były decyzjami biznesowymi i doprowadziły do osiągnięcia konkretnego poziomu zysku w każdym roku. Komisja przystąpiła zatem do ustalenia poziomu zysku podstawowego dla przemysłu Unii jako całości zgodnie z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego. Ponieważ zysk podstawowy ustalono dla przemysłu Unii jako całości, poziom zysku Autlan został odpowiednio uwzględniony. Ponadto, jak zauważono w motywach 154–155, wydatki na inwestycje, badania i rozwój oraz innowacje w normalnych warunkach konkurencji określonych w motywie 289 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dodano do zysku podstawowego, co doprowadziło do osiągnięcia zysku docelowego w wysokości [8–11] %.

([25]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 221/2008 z dnia 10 marca 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Republiki Południowej Afryki (Dz.U. L 69 z 13.3.2008, s. 1).

([26]) Autlan odniosło się do ustaleń Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 8 czerwca 2023 r., Severstal/Komisja, C-747/21 P (sprawy połączone C-747/21 P, C-748/21 P), EU:C:2023:459, pkt 76 i 79, oraz opinii rzecznika generalnego w tej sprawie, pkt 33, 56 i 57.

(146) Jak stwierdzono w orzecznictwie przywołanym przez Autlan w jego uwagach, „Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania przy wyborze takiej metody obliczeń. Komisja jest jednak zobowiązana do korzystania z tego zakresu uznania z poszanowaniem gwarancji zapewnianych przez porządek prawny Unii w ramach postępowań administracyjnych, upewniając się, że dokonany przez nią wybór zapewni prawdopodobne rezultaty" ([27]). Trybunał Sprawiedliwości uściślił ponadto, że „przy określaniu tej marży [zysku docelowego] Komisji również przysługuje zakres uznania" ([28]). To właśnie w ramach tego zakresu uznania Komisja stwierdziła, że poziomów zysku osiągniętych w latach 1997–2001 nie można uznać za reprezentatywne dla obecnego stanu przemysłu Unii ponad 20 lat później, a zatem nie uznano ich za odpowiednie. Wniosku tego nie podważono przez przedstawienie nowych dowodów, w związku z czym argumenty te odrzucono.

(147) Podobnie ani Autlan, ani Tosoh nie przedstawiły żadnych nowych argumentów, które mogłyby zmienić wniosek Komisji, zgodnie z którym producenci unijni nie wykazali, że poziomy zysku możliwe do osiągnięcia dla przedsiębiorstwa Tosoh Japan na rynku japońskim były również możliwe do osiągnięcia przez przemysł Unii jako całość na rynku unijnym.

(148) Ponadto Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że okres 1997–2001 był ostatnim okresem, na który nie miała wpływu praktyka dumpingowa, ponieważ środki antydumpingowe dotyczące przywozu EDM z Republiki Południowej Afryki były stale stosowane w latach 2002–2019, co przywróciło równe warunki działania na rynku unijnym. Z dowodów przedstawionych przez skarżących wynika jednak, że przemysł Unii nadal osiągał najwyższy poziom rentowności w 2019 r.

(149) Z drugiej strony Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że Komisja powinna była wykorzystać rok 2020 jako najbardziej odpowiedni rok do ustalenia zysku podstawowego, ponieważ kilka wskaźników finansowych było lepszych w tym roku, w szczególności brak presji ilościowej i cenowej ze strony przywozu. Komisja odniosła się już do tych czynników w motywie 143. Nie zmienia to jednak faktu, że przemysł Unii osiągnął wyższą rentowność w 2019 r. niż w 2020 r., jeszcze zanim warunki rynkowe gwałtownie się pogorszyły i wyniki spadły do wartości ujemnych. Ponieważ był to rzeczywiście osiągnięty poziom rentowności, uznano go za „poziom rentowności oczekiwany w normalnych warunkach konkurencji".

(150) Komisja podtrzymała zatem swój wniosek, że poziom zysku osiągnięty przez przemysł Unii w 2019 r. był najbardziej odpowiednim poziomem, który należy wykorzystać jako zysk docelowy.

Wydatki na inwestycje, badania i rozwój oraz innowacje

(151) Xiangtan zakwestionowało obliczenie różnicy między wydatkami na inwestycje, badania i rozwój oraz innowacje, ponieważ zgodnie z oświadczeniami złożonymi na poziomie grupy ([29]) Autlan zrealizowano rekordową liczbę 93 projektów inwestycyjnych, a ponadto przedsiębiorstwo skutecznie zaspokajało wszystkie zobowiązania finansowe oraz potrzeby operacyjne i inwestycyjne w ciągu roku. Xiangtan dodało również, że w lutym 2020 r. Autlan nabyło Cegasa Portable Energy i jego zakład produkcyjny elektrolitycznego dwutlenku manganu, który stał się Autlan EMD, a tak duża inwestycja kapitałowa wpłynęła na zdolność grupy do inwestowania w badania i rozwój. Podobnie Xiangtan stwierdziło, że w sprawozdaniu finansowym ([30]) przedsiębiorstwa Tosoh odnotowano wzrost wydatków na badania i rozwój rok do roku w okresie od dnia 31 marca 2021 r. do dnia 31 marca 2023 r. W związku z tym Tosoh jest również w stanie dokonywać inwestycji w wymianę sprzętu oraz w badania i rozwój.

(152) W odpowiedzi na tę uwagę Autlan zauważyło, że w tym samym sprawozdaniu rocznym wskazano, iż Autlan posiada cztery jednostki operacyjne: Autlan Manganese, Autlan EMD, Autlan Energy oraz Autlan Metallorum. I jak stwierdzono w tym samym sprawozdaniu, wspomniane 93 projekty inwestycyjne nie odnosiły się do jednostki operacyjnej EMD, lecz do jednostki operacyjnej Autlan Manganese. Ponadto jednostka operacyjna EMD odpowiadała za 3,63 % łącznego obrotu grupy ze sprzedaży.

([27]) Wyrok z dnia 8 czerwca 2023 r., Severstal/Komisja, C-747/21 P (sprawy połączone C-747/21 P, C-748/21 P), EU:C:2023:459, pkt 76.
([28]) Wyrok z dnia 8 czerwca 2023 r., Severstal/Komisja, C-747/21 P (sprawy połączone C-747/21 P, C-748/21 P), EU:C:2023:459, pkt 78.
([29]) Sprawozdanie roczne Autlan za 2022 r., https://www.autlan.com.mx/wp-content/uploads/2019/09/Informe_Anual_2022-ING.pdf.
([30]) https://www.tosoh.com/investors/audited-financial-statements.

(153) Jak stwierdzono w motywie 289 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja zweryfikowała plany inwestycyjne, odrzucone i odroczone projekty oraz zamówienia obu producentów unijnych, które ostatecznie nie zostały zrealizowane, wykazujące, że inwestycje te zostały rzeczywiście zaplanowane. Zweryfikowane informacje dotyczyły wyłącznie przedsiębiorstw Autlan EMD, S.L. z siedzibą w Oñati (Guipuzcoa) w Hiszpanii oraz Tosoh Hellas Single Member S.A. z siedzibą w Sindos w Grecji. Argument strony nie został poparty żadnymi istotnymi dowodami, w związku z czym został odrzucony.

(154) Komisja utrzymała zatem różnicę między wydatkami na inwestycje, badania i rozwój oraz innowacje w normalnych warunkach konkurencji, jak ustalono w motywie 289 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Różnica ta, wyrażona jako odsetek obrotów, wyniosła [1–2] %.

(155) Odsetek ten dodano do zysku podstawowego wynoszącego [7–9] %, o którym mowa w motywie 143, co dało zysk docelowy w wysokości [8–11] %.

Przyszłe koszty środowiskowe

(156) Xiangtan, CCCMC i GMIA twierdziły, że przy obliczaniu ceny docelowej nie należy dodawać przyszłych kosztów środowiskowych z następujących powodów:

— producenci unijni otrzymali uprawnienia w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji („ETS") w okresie badanym. W związku z tym zysk podstawowy w wysokości [7–9] % uwzględniał już korzyści wynikające z tych uprawnień;

— Chiny posiadają własny mechanizm handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla, w związku z czym przyszłe koszty Chin powinny być odpowiednio porównywane;

— unijny mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 („CBAM") wiązałby się z takimi samymi kosztami dla chińskich producentów eksportujących; w związku z tym koszty te powinny zrekompensować koszty zapewnienia zgodności z ETS ponoszone przez przemysł Unii.

(157) Jak wskazano w nocie do akt w sprawie obliczeń przyszłych kosztów środowiskowych ([31]), w tym przypadku nie ustalono żadnych przyszłych kosztów bezpośrednich związanych z ETS, które były związane z kosztami zakupu przydziałów emisji. Jedyne ustalone przyszłe koszty pośrednie związane z ETS były związane z kosztami zakupu energii elektrycznej. W związku z tym uprawnienia w ramach ETS otrzymane bezpośrednio przez producentów unijnych nie przyczyniły się do dalszego obliczania ceny docelowej. Jeżeli chodzi o chińskie koszty emisji dwutlenku węgla, były one nieistotne, ponieważ do celów obliczenia marginesu szkody porównano średnią ważoną ceny importowej współpracujących producentów eksportujących objętych próbą w OD ze średnią ważoną niewyrządzającej szkody ceny przemysłu Unii. Ponadto nie było dowodów na to, że CBAM będzie miał zastosowanie do przywozu EDM. Na tej podstawie argumenty te zostały odrzucone.

(158) Daxin, CCCMC i GMIA twierdziły, że nota Komisji do akt ([32]) dotycząca przyszłych pośrednich kosztów zapewnienia zgodności nie zawierała niezbędnych wyjaśnień i dowodów na potrzeby dostosowania (np. nie sprecyzowano, czy producenci unijni posiadali bezpłatne uprawnienia do emisji w porównaniu z płatnymi uprawnieniami do emisji w okresie objętym dochodzeniem, czy też sytuacja ta zmieni się w nadchodzącym okresie 2024–2028) oraz że nie przedstawiono w niej odpowiednich faktycznych obliczeń (np. obliczenia współczynnika emisji CO_2 z energii elektrycznej). W związku z tym zainteresowane strony nie miały podstaw do sprawdzenia i weryfikacji obliczeń/wniosków zawartych w sekcji 2.2 noty do akt. Wszystkie te informacje należy ujawnić.

(159) Komisja zauważyła, że – jak wyjaśniono w nocie do akt, o której mowa powyżej – pośrednie przyszłe koszty zapewnienia zgodności z ETS były związane z kosztami zakupu energii elektrycznej, w związku z czym nie dotyczyły bezpłatnych ani płatnych uprawnień do emisji. Metoda obliczania przyszłych pośrednich kosztów zapewnienia zgodności, w tym jej trzy etapy, została wyjaśniona w nocie do akt, a wynik na każdym etapie przedstawiono w postaci przedziału. Dane producentów unijnych były poufne i specyficzne dla danego przedsiębiorstwa, ponieważ zawierały indywidualne stawki zużycia energii elektrycznej i koszty. W związku z tym danych tych nie można było ujawnić, a argument stron odrzucono.

(160) Daxin, CCCMC i GMIA zwróciły się do Komisji o uzasadnienie wykorzystania przez nią danych Bloomberg w odniesieniu do prognozowanej ceny uprawnień w EUR/t CO_2 wykorzystywanych do obliczania przyszłych kosztów środowiskowych i zaproponowały inne źródło, Statista, bez uzasadnienia, dlaczego dane Bloomberga miały być mniej wiarygodne.

([31]) Nota do akt w sprawie obliczeń przyszłych kosztów środowiskowych t23.004660 z dnia 11 października 2023 r.
([32]) Nota do akt w sprawie obliczeń przyszłych kosztów środowiskowych t23.004660 z dnia 11 października 2023 r.

(161) Komisja zauważyła, że źródło sugerowane przez strony oparło oczekiwania dotyczące średniej opłaty za emisję gazów cieplarnianych na sprawozdaniu pt. „GGH Market Sentiment Survey" („Badanie nastrojów rynkowych dotyczących gazów cieplarnianych") przygotowanym przez PwC dla Międzynarodowego Stowarzyszenia Handlu Emisjami („IETA"). Sprawozdanie to zawierało informacje pochodzące z różnych źródeł, a PwC i IETA nie dążyły do ustalenia wiarygodności tych źródeł ani nie zweryfikowały przedstawianych informacji, co wskazano w sprawozdaniu ([33]). Źródło wykorzystane przez Komisję opierało się na danych z Bloomberga (Bloomberg New Energy Finance) i obejmowało uśrednione prognozy kilku podmiotów, które zostały zweryfikowane i były stale aktualizowane przez ten serwis ([34]). Z tego powodu średnią cenę z kilku źródeł uznano za bardziej wiarygodną niż ze źródła zaproponowanego przez strony. Komisja utrzymała zatem ustalone źródło i zaktualizowała obliczenia na podstawie najnowszych dostępnych danych.

(162) Tosoh twierdziło, że przyszły koszt zakupu uprawnień do emisji CO_2 nie został odzwierciedlony w obliczeniach wstępnych, ponieważ w okresie badanym przedsiębiorstwo to poczyniło inwestycje w celu zmniejszenia przyszłego zapotrzebowania na uprawnienia w ramach ETS.

(163) Komisja potwierdziła, że zgodnie z informacjami przekazanymi przedsiębiorstwu Tosoh w jego indywidualnym ujawnieniu oraz w nocie do akt ([35]) w sprawie obliczeń przyszłych kosztów środowiskowych Komisja zbadała koszty związane z ETS poniesione w okresie objętym dochodzeniem, a także kwotę uprawnień w ramach ETS, które będą musiały zostać zakupione w latach 2024–2028 i zgłoszone, w stosownych przypadkach, przez obu producentów unijnych. Komisja wzięła pod uwagę między innymi bezpłatne uprawnienia w ramach ETS otrzymane w okresie objętym dochodzeniem oraz uprawnienia w ramach ETS przeniesione z poprzednich lat oraz przewidywane zapotrzebowanie na te uprawnienia. Komisja obliczyła przyszłe bezpośrednie koszty związane z ETS (uprawnienia, które należy nabyć, pomnożone przez ich cenę). Po ustaleniu prognozowanych cen uprawnień w ramach ETS Komisja porównała średni koszt w latach 2024–2028 z kosztami w okresie objętym dochodzeniem. Ponieważ nie stwierdzono dodatniej różnicy między tymi dwiema wartościami, nie ustalono żadnych przyszłych kosztów bezpośrednich. Komisja zauważyła również, że wszelkie inwestycje poczynione w okresie badanym w celu zmniejszenia zapotrzebowania na uprawnienia w ramach ETS zostały uwzględnione przy ustalaniu kosztów produkcji w okresie objętym dochodzeniem, a ten koszt produkcji wykorzystano do ustalenia ceny docelowej. Wniosek strony został zatem odrzucony.

Porównywalność produktu

(164) Daxin zwróciło się o dostosowanie między rodzajem produktu A (do baterii alkalicznych) a rodzajem produktu C (do baterii węglowo-cynkowych) do celów obliczenia marginesu szkody, ponieważ rodzaj A wymagał więcej energii elektrycznej, pary wodnej, odczynnika chemicznego do płukania i siły roboczej. Jak jednak wskazano w motywie 127 powyżej, ani Daxin, ani żaden inny chiński producent objęty próbą nie zgłosił żadnej różnicy między wskaźnikami konsumpcji czynników produkcji dla tych dwóch rodzajów produktu. Dostosowanie nie było zatem uzasadnione.

(165) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Daxin stwierdziło, że odrzucenie dostosowania między rodzajami produktu A i C nie było uzasadnione i że chińscy producenci nie byli zobowiązani do udowodnienia, że te dwa rodzaje produktu są różne. Przedsiębiorstwo Daxin powtórzyło swoje twierdzenie, że margines szkody powinien być oceniany i obliczany na podstawie tego samego rodzaju produktów i że w związku z tym jego zdaniem niesprawiedliwe jest stosowanie rodzaju A w celu porównania z rodzajem produktu C przy obliczaniu marginesu szkody.

(166) Komisja uznała, że ponieważ żaden ze współpracujących producentów eksportujących objętych próbą nie przedstawił jakichkolwiek danych dotyczących różnic w produkcji tych dwóch rodzajów produktu, Komisja nie mogła zastosować takiego dostosowania. Z tego powodu i wobec braku dowodów przeciwnych Komisja doszła do wniosku, że dostosowanie nie było uzasadnione.

(167) W świetle powyższych zmian w obliczeniach dotyczących zaniżania cen oraz zmian marginesów dumpingu wyjaśnionych w powyższych sekcji 3.5 powyżej, tabela w motywie 297 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje zaktualizowana w następujący sposób:

([33]) https://www.ieta.org/resources/ghg-sentiment-survey/2023-survey/ (dostęp 31 stycznia 2024 r.).
([34]) Bloomberg NEF, Commerzbank AG, Banco Santander SA, Intesa Sanpaolo SpA, MUFG Bank.
([35]) Nota do akt w sprawie obliczeń przyszłych kosztów środowiskowych t23.004660 z dnia 11 października 2023 r.

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines zaniżania cen (%)
Chińska Republika Ludowa	Xiangtan	47,2	8,6
	Guiliu	62,9	0
	Daxin	18,3	17,1
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	47,4	10,1
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	100,9	35,0

6.2. **Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w związku z ChRL**

(168) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że należy ocenić, czy istnieją zakłócenia w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, które sprawiłyby, że cło niższe od marginesu dumpingu byłoby niewystarczające do usunięcia szkody spowodowanej przywozem produktu objętego dochodzeniem po cenach dumpingowych.

(169) Jak wyjaśniono w zawiadomieniu zmieniającym, skarżący przedstawił wystarczające dowody na występowanie zakłóceń handlu surowcami w Chinach w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem. W związku z powyższym, zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, Komisja zbadała zarzut dotyczący zakłóceń w celu sprawdzenia, czy do usunięcia szkody wystarczy cło niższe od marginesu dumpingu.

(170) W toku dochodzenia potwierdzono, że w państwie, którego dotyczy postępowanie, nie stosowano zwrotu VAT od wywozu rudy manganu. Zweryfikowano to podczas wizyt weryfikacyjnych w Chinach i porównano z oficjalnym rządowym wykazem podatków. Obniżka kwoty zwrotu lub wykluczenie możliwości zwrotu VAT wymieniono w art. 7 ust. 2a akapit drugi rozporządzenia podstawowego jako przykłady istotnych zakłóceń handlu surowcami.

(171) W toku dochodzenia ustalono również, że udział rudy manganu w kosztach produkcji produktu objętego dochodzeniem w państwie, którego dotyczy postępowanie, przekracza 17 %, zgodnie z wymogami art. 7 ust. 2a akapit piąty rozporządzenia podstawowego, zarówno na poziomie krajowym, jak i dla każdego indywidualnego przedsiębiorstwa objętego próbą.

(172) Analiza rud pochodzących z wydobycia krajowego wykazała, że ceny współpracujących producentów eksportujących były niższe w porównaniu z wartością odniesienia, przy czym różnica wynosiła od 10 % do 63 %.

(173) W związku z tym Komisja stwierdziła, że ruda manganu podlegała znaczącym zakłóceniom w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.

(174) Xiangtan, CCCMC i GMIA twierdziły, że twierdzenie o zakłóceniu spowodowanym brakiem zwrotu VAT z tytułu wywozu rudy manganu było nieuzasadnione, ponieważ sytuacja ta istniała od 2004 r., a zatem rynki powróciły do równowagi w ciągu ostatnich 20 lat. Komisja uznała, że czas utrzymywania się zakłócenia nie osłabił jego skutków. Ponieważ istniały obiektywne dowody na istnienie tego zakłócenia, argument ten został odrzucony.

(175) Xiangtan twierdziło ponadto, że Chiny są importerem netto rudy manganu, ponieważ ruda wydobywana lokalnie była niskiej jakości, a zatem nie istniała dla niej międzynarodowa wartość odniesienia. Przedsiębiorstwo argumentowało dodatkowo, że ruda o niskim stężeniu wydobywana w Chinach charakteryzuje się stężeniem manganu na poziomie poniżej 20 %, w związku z czym nie była ona objęta tym samym kodem HS 2602 00, co ruda manganu stosowana do celów odniesienia. Komisja zauważyła, że Xiangtan nie przedstawiło żadnych dowodów na nieistnienie rynku rudy o niższym stężeniu manganu poza Chinami. Ponieważ ruda wydobywana na rynku krajowym,

mimo że nie jest objęta tym samym kodem CN, była wykorzystywana przez chińskich producentów EDM wraz z przywożonymi rudami o wyższym stężeniu, Komisja uznała, że wpływ zakłócenia na chiński rynek dotyczył wszystkich rodzajów rud manganu, w związku z czym argument Xiangtan został odrzucony.

(176) Xiangtan, CCCMC, GMIA i Guiliu twierdziły, że próg 17 % przewidziany w rozporządzeniu podstawowym nie został osiągnięty w przypadku rudy manganu, i utrzymywały, że różne rodzaje rudy manganu powinny być oceniane oddzielnie. Komisja odrzuciła jednak ten argument. Ustalono, że ze względu na znaczną zmienność zawartości głównym czynnikiem jest zawartość manganu w rudzie. W związku z tym stwierdzono, że wszystkie rudy manganu należy traktować jako jeden jednolity surowiec.

(177) Przedsiębiorstwo Guiliu twierdziło, że ponieważ większości stosowanych przez nie rud pochodziło z przywozu, zastosowanie średniej ważonej ceny byłoby bardziej odpowiednie do celów porównania cen z cenami międzynarodowymi. Komisja uznała, że Guiliu nadal odnosiło korzyści z zakłócenia cen ze względu na rudę pochodzącą z wydobycia krajowego, którą nabyto po cenach niższych od wartości odniesienia, co sprawia, że podejście oparte na średniej ważonej jest nieodpowiednie. W związku z tym argument ten został odrzucony.

(178) Autlan i Tosoh twierdziły, że zakłócenia handlu surowcami miały wpływ nie tylko na rudę manganu, ale również na zużycie energii przez chińskich producentów eksportujących, i zwróciły się do Komisji o rozszerzenie zakresu dochodzenia. Jak wyjaśniono w motywie 170, Komisja ustaliła zakłócenia handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do rudy manganu mające zastosowanie do wszystkich objętych próbą producentów eksportujących. W związku z tym uznała, że nie jest konieczne dalsze badanie istnienia innych zakłóceń handlu surowcami. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

6.2.1. *Interes Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego*

(179) Stwierdziwszy, że w Chinach występuje zakłócenie handlu surowcami, w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, Komisja zbadała, czy można jednoznacznie stwierdzić, że określenie kwoty ceł ostatecznych zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego leży w interesie Unii. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich informacji istotnych z punktu widzenia dochodzenia, w tym na temat wolnych mocy produkcyjnych w Chinach, konkurencji w zakresie surowców oraz wpływu na łańcuchy dostaw w przypadku przedsiębiorstw unijnych zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego. W celu przeprowadzenia tej oceny Komisja dodała do kwestionariuszy konkretne pytania do wszystkich zainteresowanych stron. Obaj producenci unijni i obaj użytkownicy współpracujący udzielili odpowiedzi na te pytania.

6.2.1.1. Wolne moce produkcyjne w państwie wywozu

(180) Na podstawie informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo Tosoh ([36]) wolne moce produkcyjne w zakresie EDM w Chinach oszacowano na około [190 000 000–205 000 000] kg ([37]). Natomiast wielkość rynku unijnego wynosiła [36 000 000–38 000 000] kg. W ujęciu względnym wolne moce produkcyjne w Chinach są zatem ogromne.

(181) Komisja stwierdziła zatem, że w Chinach istniały znaczne wolne moce produkcyjne i że w przypadku ich wykorzystania mogłyby one spowodować zwiększenie globalnej podaży produktu objętego dochodzeniem, obniżenie cen i w konsekwencji mogłyby osłabić skuteczność środka, jeżeli nie zostałby on ustalony na poziomie dumpingu.

6.2.1.2. Konkurencja w zakresie surowców

(182) Jeżeli chodzi o konkurencję o surowce, Komisja ustaliła, że w państwie, którego dotyczy postępowanie, nie ma zwrotów podatku od wartości dodanej od wywozu rudy manganu, a cena rudy manganu w Chinach była znacznie niższa niż na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych (zob. motywy 169 i 171). Jak określono w motywie 172 powyżej, chiński rynek surowców rudy manganu uznano za zniekształcony.

([36]) Dane pozyskane z Międzynarodowego Instytutu Manganu.
([37]) Całkowite moce produkcyjne wynoszące [470 000 000–490 000 000] kg oraz produkcja na poziomie [260 000 000–280 000 000] kg.

(183) W rezultacie wykluczenie możliwości zwrotu podatku od wartości dodanej z tytułu wywozu rudy manganu w Chinach ogranicza wywóz rudy manganu wydobytej w Chinach. Sztucznie zwiększając poziom dostaw surowców, rząd ChRL wywiera presję na obniżenie cen krajowej rudy manganu. Chińscy producenci EDM płacą za krajową rudę manganu mniej niż gdyby nie obowiązywało ograniczenie wywozowe. To sprawia, że przemysł Unii znajduje się w niekorzystnej sytuacji w stosunku do producentów eksportujących w Chinach.

(184) Ponadto, jak wynika ze źródła dostarczonego przez Autlan ([38]), Chiny zajmują czwarte miejsce na świecie pod względem wielkości produkcji rudy manganu po Republice Południowej Afryki, Gabonie i Australii i mogą nadal polegać na ogromnych krajowych złożach rudy; dwóch spośród objętych próbą producentów eksportujących EDM w Chinach posiada własne kopalnie rudy manganu, tj. producenci ci są zintegrowani pionowo ([39]) i wykorzystują krajowe rudy manganu do produkcji produktu objętego dochodzeniem. Jednocześnie unijni producenci EDM są zależni od dostaw rudy manganu z rynków państw trzecich. Komisja stwierdziła zatem, że ruda manganu jest wprawdzie dostępna dla przemysłu Unii, ale po wyższej cenie niż ta, którą płacą konkurenci w Chinach. Przemysł Unii znajduje się zatem w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z chińskimi producentami eksportującymi.

(185) Guiliu twierdziło, że według dostarczonego przez nie źródła ([40]) przywóz ma udział w chińskim rynku rudy manganu rzędu ponad 80–95 %, w związku z czym rynek rudy manganu w Chinach nie jest zniekształcony. Ponadto na rynku krajowym w Chinach produkowane i wydobywane są głównie rudy manganu niskiej jakości, podczas gdy większość konsumpcji i popytu dotyczy rud manganu wysokiej jakości.

(186) Jak wskazano w motywie 183 powyżej, producenci EDM w Chinach, w tym obaj objęci próbą, wykorzystują krajowe rudy manganu do produkcji produktu objętego dochodzeniem pomimo domniemanej niskiej zawartości manganu. Producenci eksportujący w Chinach mają nieuczciwą przewagę, ponieważ mają dostęp do sztucznie zaniżonych krajowych cen rudy manganu ze względu na przepisy krajowe wyjaśnione w motywach 170–173. Wniosek strony został zatem odrzucony.

6.2.1.3. Wpływ na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych

(187) Jak wyjaśniono w motywie 306 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, głównym zastosowaniem EDM jest produkcja baterii węglowo-cynkowych i alkalicznych o ogniwach suchych, co stanowi ponad 90 % ich wykorzystania. Głównymi (ale nie jedynymi) użytkownikami są trzej główni producenci baterii w Unii. W toku dochodzenia współpracowało dwóch z tych producentów baterii, tj. Varta i Duracell, którzy reprezentują [67–73] % konsumpcji EDM w Unii. Jak zauważono w motywie 179, obaj użytkownicy współpracujący udzielili odpowiedzi na pytania dotyczące interesu Unii w rozumieniu art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego.

(188) Obaj użytkownicy współpracujący byli przeciwni wyższym środkom, twierdząc, że miałyby one nieproporcjonalny wpływ na ich produkcję powszechnie dostępnych baterii o ogniwach suchych, która była w dużym stopniu uzależniona od przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, zwłaszcza w przypadku EDM wysokiej jakości, jak opisano w motywie 127 powyżej, oraz wskazywali na brak realnej alternatywy. Przedsiębiorstwo Duracell twierdziło, że zdolność użytkowników do zmiany dostawców i dywersyfikacji źródeł zaopatrzenia jest istotną kwestią przy ocenie, czy można wprowadzić środki antydumpingowe na wyższym poziomie marginesu dumpingu: (i) powtarzając, że obecnie przemysł Unii nie jest w stanie zaoferować użytkownikom unijnym realnej alternatywy, (ii) dostawy EDM z państw trzecich są bardzo ograniczone pod względem dostępnych ilości i kosztowne oraz nie zostały jeszcze certyfikowane przez obu użytkowników współpracujących. Przypomniano, że ze względu na wymogi dotyczące możliwości przetwarzania EDM przez użytkowników unijnych w produkcji baterii EDM muszą przejść rygorystyczne procedury testowania i zatwierdzania wewnętrznego przed uzyskaniem certyfikacji do zastosowań przemysłowych. Certyfikacja nowego źródła dostaw EDM jest zatem długotrwałym procesem bez gwarancji powodzenia.

([38]) Źródło: U.S. Geological Survey, Mineral Commodity Summaries, styczeń 2022 r., https://pubs.usgs.gov/periodicals/mcs2022/mcs2022-manganese.pdf.

([39]) Xiangtan Electrochemical Scientific Ltd oraz Guangxi Daxin Huiyuan New Energy Technology Co., Ltd (źródło: załącznik 2, t23.004362, 28/09/2023).

([40]) https://baijiahao.baidu.com/s?id=1772377473207861712&wfr=spider&for=pc

(189) Obaj użytkownicy współpracujący twierdzili, że wprowadzenie środków antydumpingowych na wyższym poziomie marginesu dumpingu oznaczałoby poniesienie strat przez użytkowników unijnych. Dodali oni, że unijny przemysł produkcji baterii jako całość już teraz znajduje się w obliczu rosnącej presji, aby utrzymać rentowność ze względu na wzrost kosztów innych surowców wykorzystywanych do produkcji, takich jak wyższe koszty energii, oraz bardzo ograniczoną zdolność do przeniesienia znacznego wzrostu kosztów na swoich klientów końcowych, ponieważ rynek baterii jest w dużym stopniu uzależniony od cen, a dodatkowo baterie różnych marek, pomimo rozpoznawalności marki, są zamienne. Presja na rentowność wynikająca ze wzrostu kosztów produkcji została jeszcze bardziej zintensyfikowana przez równoczesny wzrost konkurencji na unijnych i światowych rynkach baterii ze strony konkurentów spoza UE, w szczególności z Chin. Ponadto wyjątkowo szkodliwy wpływ na użytkowników wynikający z niestosowania zasady niższego cła był poważniejszy niż potencjalny negatywny wpływ niższych ceł antydumpingowych na cały przemysł Unii. Ponadto nic nie wskazywało na to, że środki antydumpingowe zachęciłyby przemysł Unii do dokonywania niezbędnych inwestycji w poprawę jakości, lecz raczej wzmocniłyby istniejący duopol unijnych producentów EDM, umożliwiając im ustalanie cen bez inwestowania w innowacje.

(190) Po pierwsze, Komisja przeprowadziła symulacje dotyczące rentowności obu użytkowników współpracujących na podstawie ostatecznych marginesów dumpingu i szkody, przy założeniu, że źródła i wielkość zakupów EDM oraz obrót osiągnięty w odniesieniu do produktów niższego szczebla pozostają takie same jak w okresie objętym dochodzeniem. W miarę możliwości dostosowano koszty surowców, energii elektrycznej i pracy, aby odzwierciedlić zmiany po OD. Wyniki symulacji wykazały, że nałożenie ceł na przywóz z Chin na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego miałoby poważny negatywny wpływ w szczególności na ogólny roczny zysk jednego użytkownika (użytkownik zacząłby ponosić straty). Użytkownik ten nie byłby w stanie wchłonąć kosztów wyższego cła antydumpingowego w ramach swojej pozostałej działalności na poziomie grupy. Miałoby to również wpływ na ogólny roczny zysk drugiego użytkownika, ale w mniejszym stopniu. Jednocześnie, nawet jeśli oczekuje się, że ze względu na ulgę, jaką daje wprowadzenie środków na wyższym poziomie, przemysł Unii byłby w stanie sprzedawać większe ilości użytkownikom po konkurencyjnych cenach, gdyby jeden z użytkowników zamknął swoją działalność w Unii, unijni producenci EDM straciliby natomiast bezpośrednio ponad jedną trzecią własnych wielkości sprzedaży. Byłoby to ze szkodą dla przemysłu Unii, biorąc pod uwagę znaczenie wielkości sprzedaży na rzecz tych użytkowników, którzy, jak wyjaśniono w motywie 306 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, są ich głównymi klientami.

(191) Po drugie, Komisja przeprowadziła dynamiczną symulację rentowności obu użytkowników współpracujących na podstawie ostatecznych marginesów dumpingu, zakładając, że użytkownicy podnoszą swoje ceny sprzedaży baterii alkalicznych o 3 % ([41]). W wyniku tej symulacji ustalono, że jeden użytkownik nadal ponosiłby straty. Miałoby to nadal negatywny wpływ na ogólny roczny zysk drugiego użytkownika, ale w mniejszym stopniu. Przedsiębiorstwo Duracell argumentowało jednak, że użytkownicy nie byli w stanie w pełni przenieść wzrostu kosztów na swoich klientów końcowych ze względu na dużą konkurencję. Wszelkim wcześniejszym podwyżkom cen towarzyszyła poprawa wydajności baterii. Ponadto użytkownicy nigdy nie mogli w pełni przenieść swoich gwałtownie rosnących kosztów surowców ze względu na rosnący przywóz chińskich baterii o porównywalnej jakości. Wprowadzenie środków antydumpingowych na wyższym poziomie marginesu dumpingu jeszcze bardziej utrudniłoby konkurencję cenową między Unią a chińskimi producentami powszechnie dostępnych baterii, biorąc pod uwagę niekorzystną sytuację, w jakiej znaleźliby się użytkownicy unijni względem ich chińskich konkurentów, którzy zaopatrują się w materiały do produkcji EDM u dostawców nieobjętych cłami.

(192) Po trzecie, Komisja przeprowadziła również dynamiczną symulację rentowności obu użytkowników współpracujących na podstawie ostatecznych marginesów dumpingu, przy założeniu, że potencjalnie ponoszący straty użytkownik zmieniłby dostawcę wszystkich EDM z producentów chińskich na certyfikowanego i objętego próbą producenta eksportującego, w odniesieniu do którego ustalono niższe cło antydumpingowe. W wyniku tej symulacji ustalono, że użytkownik ten nadal ponosiłby straty.

(193) Po czwarte, Komisja rozważyła hipotetyczną symulację, w ramach której użytkownicy zastąpili cały przywóz EDM z Chin przywozem z Kolumbii i Japonii po średnich cenach importowych z tych państw do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Tosoh twierdziło bowiem, że Japonia, Korea Południowa i Rosja są również ważnymi krajami wywozu, a Autlan twierdziło, że jedna z zagranicznych fabryk użytkowników już dokonywała przywozu EDM z Kolumbii. Jak ustalono w sekcjach 4.3.1 i 5.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z wyżej wymienionych państw jedynie Kolumbia i Japonia dokonywały wywozu EDM do UE i z tego powodu były jedynymi państwami uwzględnionymi w tej symulacji. Komisja uznała jednak, że sytuacja, w której użytkownicy przestawiają się na przywóz EDM z dowolnego państwa trzeciego, byłaby bardzo nieprawdopodobna, ponieważ (i) w tych pań-

([41]) Podobny wzrost cen baterii zaobserwowano w Unii od 2021 r. do OD.

stwach trzecich nie istnieją wolne moce produkcyjne i w przeszłości wykorzystywano je do obsługi własnych lub pobliskich rynków, (ii) przywóz z rynków państw trzecich innych niż Kolumbia nigdy nie był opłacalny dla użytkowników unijnych, a ponadto dane statystyczne wskazują, że przywóz ten był w przeszłości bardzo niski, (iii) obaj unijni użytkownicy współpracujący nie certyfikowali żadnej jakości EDM z tych źródeł, co sprawia, że w najlepszym wypadku byłoby to rozwiązanie długoterminowe, o ile w ogóle jest to wykonalne.

(194) Po piąte, Komisja rozważyła hipotetyczną symulację, w której unijni producenci EDM zwiększyli swoje moce produkcyjne po wprowadzeniu środków antydumpingowych. Jednakże natychmiastowy skutek nałożenia cła na poziomie marginesu dumpingu dla jednego konkretnego użytkownika uniemożliwiłby takie zwiększenie, ponieważ unijny sektor EDM mógłby stracić ponad jedną trzecią swojej sprzedaży, gdyby użytkownik ten ponosił straty i stracił swoją działalność. W związku z tym jakiekolwiek zwiększenie mocy produkcyjnych unijnego sektora EDM nie byłoby wykonalne, gdyby cło zostało nałożone na poziomie marginesu dumpingu.

(195) Ponadto użytkownicy w sektorze niższego szczebla (producenci powszechnie dostępnych baterii) zatrudniali w OD około 1 850 pracowników, a więc znacznie więcej niż [130–142] pracowników zatrudnionych w unijnym sektorze EDM. W związku z tym, gdyby cło antydumpingowe zostało nałożone na poziomie marginesu dumpingu, poten cjalne negatywne wyniki finansowe dalszych użytkowników oznaczałyby zagrożenie dla znacznej liczby miejsc pracy.

6.2.1.4. Inne czynniki

(196) Tosoh twierdziło, że w przypadku wprowadzenia środków antydumpingowych na podstawie szkody, biorąc pod uwagę charakter chińskiej gospodarki i zdolność rządu chińskiego do kierowania i sterowania wywozem za pośrednictwem określonych uczestników rynku, istniało znaczne ryzyko, że wywóz mógłby być prowadzony za pośrednictwem eksportera z zerową stawką celną. Z kolei nałożone cła byłyby znacznie bardziej jednolite, gdyby nie uwzględniono marginesu szkody, co zmniejszyłoby ryzyko obchodzenia środków.

(197) Komisja zauważyła, że zerowa stawka celna może nie stwarzać żadnego ryzyka związanego z przekierowywaniem wywozu, biorąc pod uwagę bardzo niewielką liczbę uczestników rynku oraz konieczność posiadania przez użytkowników surowca certyfikowanego. W każdym razie, jak wyjaśniono w motywie 228 poniżej, Komisja przewidziała również środki szczególne gwarantujące odpowiednie stosowanie ceł antydumpingowych. W związku z tym właściwe służby Komisji mogłyby z łatwością zidentyfikować wszelkie zmiany w strukturze handlu i stosownie zareagować.

(198) Tosoh zauważyło również, że chiński przywóz produktu objętego dochodzeniem uzyskałby przewagę konkurencyjną ze względu na odmienne regulacje dotyczące emisji gazów cieplarnianych między Chinami a Unią, ponieważ produkt objęty dochodzeniem nie został ujęty we wstępnym wykazie mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 („CBAM"). Z drugiej strony nałożenie środków na produkt objęty dochodzeniem sprzyjałoby sprawiedliwemu traktowaniu i równym warunkom wymiany handlowej.

(199) Komisja zauważyła, że celem środków antydumpingowych jest przywrócenie uczciwego handlu między Unią a jej partnerami handlowymi, zaś skutki CBAM nie wchodzą w zakres przedmiotowego dochodzenia.

(200) Ten sam producent unijny twierdził ponadto, że cła antydumpingowe nałożone na poziomie marginesu dumpingu zabezpieczą samo istnienie unijnego sektora EDM oraz zapewnią bezpieczeństwo dostaw EDM, a tym samym produkcję baterii o ogniwach suchych w Unii. Cło antydumpingowe nałożone na przywóz z Chin w wysokości 18–50 % wpłynęłoby na wzrost kosztów produkcji unijnych producentów baterii o ogniwach suchych o jedynie mniej niż 3–7,5 %. Ponadto, biorąc pod uwagę poziom szkody i presję konkurencyjną wynikającą z innych źródeł dostaw EDM, błędem byłoby zakładanie, że ceny EDM pochodzących z UE wzrosłyby o kwotę jakkolwiek zbliżoną do pełnej równowartości nałożonych ceł dumpingowych.

(201) Po ponownym obliczeniu ostatecznych ceł antydumpingowych (motyw 98 powyżej) oraz przeanalizowaniu wpływu na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych (motywy 190–195 powyżej) cła antydumpingowe nałożone na wyższym poziomie marginesu dumpingu bezpośrednio groziłyby potencjalną stratą unijnego sektora EDM w wysokości [35–40 %] wielkości sprzedaży. Argument strony został zatem odrzucony.

6.2.1.5. Uwagi stron przedstawione po ostatecznym ujawnieniu

(202) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwa Autlan i Tosoh zakwestionowały analizę Komisji przedstawioną w sekcji 6.2.1.3 powyżej.

(203) Tosoh wskazało, że jeden z trzech głównych użytkowników, Advanced Power Solutions NV („APS"), nie współpracował w toku dochodzenia. Przedsiębiorstwo Tosoh przytoczyło następnie art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że „przy braku współpracy Komisja może stwierdzić, że w interesie Unii leży zastosowanie ust. 2a niniejszego artykułu", twierdząc, że Komisja powinna była wywnioskować z tego braku współpracy, że nałożenie ceł na wyższym poziomie (marginesu dumpingu) nie byłoby sprzeczne z interesem Unii lub przynajmniej powinna była przeanalizować publicznie dostępne sprawozdania finansowe APS.

(204) Komisja zauważa, że jej wniosek przedstawiony w motywie 214 dotyczący prawdopodobnego nieproporcjonalnego negatywnego wpływu wyższego cła antydumpingowego na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych oparto na dostępnych informacjach na temat obu użytkowników współpracujących reprezentujących [67–73] % konsumpcji EDM w Unii, a także samego unijnego sektora EDM. Udział użytkowników niewspółpracujących w konsumpcji w Unii wynosił mniej niż jedną trzecią i w aktach nie było uzasadnionych informacji, które mogłyby podważyć wniosek Komisji zawarty w motywie 214. Argument strony został zatem odrzucony.

(205) Przedsiębiorstwa Tosoh i Autlan twierdziły ponadto, że symulacje rentowności Komisji były błędne, ponieważ uwzględniają skutki wysokiego wzrostu (niektórych) kosztów produkcji baterii po OD, a jednocześnie nie odzwierciedlały realistycznego wzrostu cen baterii, zwłaszcza w świetle wzrostu cen konsumpcyjnych w Unii. Przedsiębiorstwo Tosoh twierdziło również, że Komisja nie przedstawiła konkretnych informacji na temat tego, dlaczego ograniczyła swoją „dynamiczną" symulację do 3-proc. wzrostu w 2022 r. Ponadto przedsiębiorstwo Tosoh stwierdziło, że Komisja nie sprecyzowała, w jaki sposób dane z okresu po OD sprawiłyby, że wniosek jest „oczywiście [*sic*] niesłuszny", ani czy wykorzystane dane z okresu po OD są „oczywiste, niepodważalne, stabilne, niepodatne na manipulacje i nie wynikają z celowych działań zainteresowanych stron", powołując się na wnioski sformułowane przez Komisję w poprzednich sprawach ([42]).

(206) Komisja zauważyła w tym zakresie, że aby symulacje rentowności były jak najbardziej adekwatne z punktu widzenia obecnych realiów rynkowych, istotnie dostosowała jedynie zgłoszone koszty surowców ([43]), energii elektrycznej ([44]) i pracy ([45]) ponoszone przez użytkowników unijnych, ponieważ takie dostosowania mogą być dokonywane albo na podstawie zweryfikowanych informacji przedłożonych przez strony, albo na podstawie publicznie dostępnych danych, właśnie w celu zapewnienia wiarygodności wykorzystanych danych. Komisja zauważyła ponadto, że strony nie uzasadniły, dlaczego uwzględniony w symulacji w motywie 191 wzrost cen baterii o 3 % jest nierealistyczny. Jak zauważono w motywie 191, wzrost taki odnotowano również w przeszłości i opierał się on na zweryfikowanych danych użytkowników współpracujących oraz był specyficzny dla powszechnie dostępnych baterii, w przeciwieństwie do wskaźnika cen konsumpcyjnych, który obejmuje koszyk rynkowy różnych towarów i usług konsumpcyjnych. Argument stron został zatem odrzucony.

(207) Zarówno Autlan, jak i Tosoh zarzuciły, że wniosek Komisji zawarty w motywie 194 oznacza, że natychmiastowym skutkiem ceł nałożonych na poziomie marginesu dumpingu byłoby wstrzymanie produkcji jednego z użytkowników. Komisja wyjaśniła, że nie jest to prawidłowa interpretacja wniosku przedstawionego w tym motywie. Natychmiastowym skutkiem takich wyższych ceł dla użytkownika jest to, że doprowadziłyby one do wzrostu kosztów produkcji, co z kolei, jak wynika z motywu 194, „może" spowodować utratę tej działalności.

([42]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 215/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz żelazomolibdenu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 35 z 6.2.2002, s. 1), motyw 14, oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 437/2004 z dnia 8 marca 2004 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii i Wysp Owczych (Dz.U. L 72 z 11.3.2004, s. 23), motyw 26, odpowiednio.

([43]) Zmiana cen rudy manganu między OD a 2023 r. na podstawie danych z fastmarkets.com.

([44]) Ceny energii elektrycznej w UE-27 dla odbiorców innych niż gospodarstwa domowe w pierwszej połowie 2023 r. w porównaniu z OD (źródło: Eurostat – https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/nrg_pc_205/default/table?lang=en, dostęp 22 grudnia 2023 r.).

([45]) Wynagrodzenia w przypadku przedsiębiorstwa Duracell zostały dostosowane o wskaźnik indeksacji wynagrodzeń za 2023 r. zatwierdzony przez Wspólny Komitet Branżowy (JIC 200) w Belgii. Koszty pracy przedsiębiorstwa Varta zostały skorygowane na podstawie przedstawionych przez to przedsiębiorstwo dowodów dotyczących renegocjowanych wynagrodzeń.

(208) Przedsiębiorstwo Tosoh zakwestionowało ponadto wniosek Komisji, że wzrost kosztów produkcji użytkowników w przypadku nałożenia ceł na poziomie marginesu dumpingu nie mógłby zostać przeniesiony na konsumentów, zwłaszcza że Komisja zauważyła w motywie 311 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że istnieje możliwość „przeniesienia części tego wzrostu kosztów na konsumentów". Komisja zauważyła w tym zakresie, że podejmuje tutaj delikatną próbę wyważenia, aby ustalić, jaki poziom wzrostu kosztów mógłby zostać przeniesiony na konsumentów, a zatem jaki poziom wzrostu kosztów byłby wykonalny z punktu widzenia użytkowników współpracujących. Jak już ustalono w motywie 311 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jedynie część wzrostu kosztów spowodowanego nałożeniem ceł na poziomie niższych marginesów zaniżania cen może zostać przeniesiona na konsumentów. Gdyby cła zostały nałożone na wyższym poziomie marginesu dumpingu, koszty wzrosłyby jeszcze bardziej, co naturalnie jeszcze bardziej utrudniłoby przeniesienie wzrostu kosztów na konsumentów. Argument strony został zatem odrzucony.

(209) Autlan przedstawiło ponadto argumenty wysunięte przez przedsiębiorstwo Varta w komunikacie prasowym z 14 listopada 2023 r., w którym Varta twierdzi, że sytuacja tego przedsiębiorstwa się poprawiła ([46]), co jest sprzeczne z wnioskami Komisji dotyczącymi ujemnej rentowności użytkowników. Komisja zauważyła w tym zakresie, że chociaż takie oświadczenia przedstawiają pozytywny obraz, nie wynika z nich wymierna sytuacja finansowa, która jest istotna dla oceny rentowności użytkownika. Komisja w swoich hipotetycznych scenariuszach oparła się natomiast na zweryfikowanych danych szczegółowych dostarczonych przez użytkowników współpracujących w toku niniejszego dochodzenia. Wniosek strony został zatem odrzucony jako nieuzasadniony.

(210) Autlan argumentowało ponadto, że główną przyczyną niepewnej sytuacji użytkowników unijnych jest przywóz po cenach dumpingowych z Chin powszechnie dostępnych baterii o ogniwach suchych, a nie koszt nabycia EDM. Tosoh twierdziło natomiast, że uwzględnienie przywozu chińskich powszechnie dostępnych baterii o ogniwach suchych jako czynnika w analizie przedstawionej w motywie 191 powyżej oznacza podniesienie kwestii potencjalnych praktyk dumpingowych w odniesieniu do produktów (powszechnie dostępne baterie o ogniwach suchych), które nie są związane z przedmiotowym dochodzeniem. Komisja zauważyła, że oszacowanie domniemanych praktyk dumpingowych w odniesieniu do powszechnie dostępnych baterii o ogniwach suchych istotnie nie wchodzi w zakres tej procedury. W związku z tym uwagę przedsiębiorstwa Autlan należało odrzucić. Jednocześnie, wbrew temu, co twierdzi Tosoh, Komisja nie podnosiła kwestii praktyk dumpingowych w odniesieniu do przywozu powszechnie dostępnych baterii o ogniwach suchych z Chin, lecz jedynie przyznała, że przywóz ten jest obecny na rynku unijnym i stanowi konkurencję dla baterii wytwarzanych przez użytkowników unijnych. Argument strony został zatem odrzucony.

(211) Autlan twierdziło, że Komisja nie przeanalizowała w wystarczającym stopniu wpływu na łańcuchy dostaw użytkowników, argumentując, że – co do zasady – gdyby cła zostały nałożone na poziomie marginesu zaniżania cen, przemysł Unii nie byłby wystarczająco chroniony i pozostałby niezdolny do poprawy sytuacji po dumpingu wyrządzającym szkodę. Byłoby to ponadto sprzeczne z interesem Unii w świetle inicjatywy Komisji na rzecz surowców krytycznych ([47]), w której uznano mangan o jakości wykorzystywanej do produkcji baterii za jeden z surowców strategicznych. Komisja przypomniała, że środki antydumpingowe służą przywróceniu uczciwego handlu oraz ocenie, jaki poziom ceł byłby wystarczający do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii, jak stwierdzono w motywie 282 oraz w motywach 295–297 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Jednocześnie, jak stwierdzono w motywie 179, analizę wpływu różnych ceł na Unię jako całość przeprowadza się w kontekście badania interesu Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego, w którym uwzględnia się wpływ na przemysł Unii oraz użytkowników produktu objętego dochodzeniem. Wniosek strony został zatem odrzucony.

(212) Tosoh i Autlan zakwestionowały hipotetyczne symulacje przedstawione przez Komisję w motywach 192 i 193, twierdząc, że użytkownicy realistycznie zdywersyfikowaliby swoje dostawy w jak największym stopniu, w tym zwiększyliby zakupy od przemysłu Unii. Komisja zauważyła w tym zakresie, że w ramach obu tych symulacji rozważyła najbardziej optymistyczny scenariusz, w którym całość dostaw, na które wpływ mają najwyższe marginesy dumpingu, zostaje zastąpiona najbardziej konkurencyjnymi pod względem kosztów alternatywnymi rozwiązaniami (w ramach Chin w motywie 192 bądź w całości z innych rynków państw trzecich w motywie 193). Scenariusze te uwzględniały zatem już najlepsze wyniki, jakie użytkownicy mogliby teoretycznie osiągnąć. Komisja dodała ponadto w tym zakresie, że za pomocą pięciu symulacji opisanych w motywach 190–194 Komisja oceniła, na podstawie

([46]) Dostępne pod adresem: https://www.varta-ag.com/en/about-varta/news/details/varta-ag-achieves-best-quarter-of-the-current-financial-year-to-date (dostęp 31 stycznia 2024 r.).

([47]) Zob. wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020, art. 1, dostępny na stronie https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52023PC0160 (dostęp 31 stycznia 2024 r.).

dostępnych danych, prawdopodobieństwo zastosowania różnych sposobów, w jakie użytkownicy współpracujący mogliby poradzić sobie z wyższymi kosztami EDM pozyskiwanych obecnie od ich dostawców w Chinach, oraz prawdopodobny wpływ, jaki miałyby one na ich rentowność. Analizę przeprowadzoną w ramach tych symulacji należy zatem rozpatrywać jako całość, a nie analizować poszczególne symulacje indywidualnie. Ponieważ niemal żadna z symulacji nie przyniosła pozytywnych wyników dla użytkowników współpracujących, Komisja stwierdziła, że ogólnie rzecz biorąc, nałożenie ceł na poziomie marginesów dumpingu najprawdopodobniej przyniosłoby negatywne skutki dla użytkowników, a ponadto ich pole manewru jest ograniczone. W związku z tym argumenty stron zostały odrzucone.

(213) Ponadto Tosoh argumentowało, że zostało pozbawione praw procesowych ze względu na nieujawnianie informacji w trakcie dochodzenia, co skutkowało ograniczeniem możliwości weryfikacji pochodzenia danych i metod zastosowanych przez Komisję do oceny wpływu ceł antydumpingowych na przemysł wykorzystujący produkt objęty postępowaniem. Komisja zauważyła, że informacje przedłożone przez użytkowników współpracujących, na których oparła swoje wnioski po ich weryfikacji, były dostępne w aktach sprawy przez cały czas trwania dochodzenia. Dlatego też argument ten został oddalony.

6.2.1.6. Wnioski dotyczące interesu Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego

(214) Na tej podstawie Komisja starannie wyważyła wszystkie elementy i nie mogła stwierdzić, że w interesie Unii leży określenie kwoty ceł zgodnie z art. 7 ust. 2a, a mianowicie ustalenie poziomu środków na poziomie dumpingu w świetle nieproporcjonalnie negatywnego wpływu, jaki może to wywrzeć na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw z Unii, nie leży w interesie Unii. Komisja potwierdziła zatem, że środki należy ustalić zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego na podstawie marginesów zaniżania cen.

6.3. **Wnioski dotyczące poziomu środków**

(215) W wyniku powyższej oceny wysokości ostatecznego cła antydumpingowego powinny zostać ustalone zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sposób przedstawiony poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)
Chińska Republika Ludowa	Xiangtan	8,6
	Guiliu	0
	Daxin	17,1
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	10,1
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	35,0

7. **INTERES UNII**

7.1. **Interes przemysłu unijnego**

(216) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCMC i GMIA twierdziły, że unijny rynek EDM przed 2020 r. był niekonkurencyjny (duopol) i działało na nim tylko dwóch producentów, których moce produkcyjne mogły w przeszłości zaspokoić popyt w Unii i którzy byli rentowni, ponieważ mogli przenieść cały wzrost kosztów na swoich klientów. W związku z tym po przywróceniu efektywnej konkurencji na unijnym rynku EDM w drugiej połowie okresu badanego przez przywóz z Chin nie można uzasadnić ani nadwyżki cen producenta unijnego, danych dotyczących zysku docelowego/marginesu szkody, ani też spadku cen producenta unijnego. Przywrócenie duopolu za pomocą środków antydumpingowych zaszkodziłoby konkurencji na rynku unijnym i w perspektywie długoterminowej miałoby negatywny wpływ na producentów znajdujących się na niższych szczeblach w łańcuchu dostaw.

(217) Jak zauważyła Komisja w motywie 286 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w proces produkcji EDM zaangażowana była tylko ograniczona liczba producentów chemikaliów na świecie. Fakt, że tylko dwóch producentów unijnych zdołało osiągnąć zysk w pierwszej połowie okresu badanego, nie stanowił sytuacji niekonkurencyjnej na rynku unijnym, ponieważ konsumpcję na rynku unijnym zaspokajali producenci unijni oraz wszystkie dostępne państwa przywozu produkujące EDM, w tym Chiny. Ponadto cła antydumpingowe nie stwarzają sytuacji niekonkurencyjnej na rynku unijnym, lecz zapewniają uczciwą konkurencję między Unią a producentami eksportującymi z państwa, którego dotyczy postępowanie. Argument strony został zatem odrzucony.

(218) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 301–303 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.2. **Interes importerów niepowiązanych lub przedsiębiorstw handlowych**

(219) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 304–305 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.3. **Interes użytkowników**

(220) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Duracell stwierdziło, że wpływ środków antydumpingowych na koszty użytkowników unijnych był niedoszacowany w tymczasowych ustaleniach, podczas gdy rentowność użytkowników unijnych nie została poparta żadnymi dowodami. Ponadto obaj użytkownicy współpracujący potwierdzili, że gdyby zasada niższego cła nie została zastosowana, użytkownicy unijni staliby się nierentowni, co zagroziłoby przetrwaniu ich działalności w Unii.

(221) Jak wskazano w tymczasowych ustaleniach, analiza danych użytkowników opierała się na zweryfikowanych odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez tych użytkowników, z uwzględnieniem danych dotyczących źródeł, wielkości i cen nabycia przed cłami oraz obrotu osiągniętego w odniesieniu do produktów niższego szczebla, w tym poziomu rentowności osiągniętego w latach 2021–2022. W tych latach istotnie odnotowano tendencję spadkową rentowności użytkowników. Komisja oszacowała jednak, że gdyby ostateczne środki antydumpingowe pozostały na poziomie marginesu szkody, użytkownicy utrzymaliby dodatnią rentowność nawet po uwzględnieniu poziomu ceł antydumpingowych i przy założeniu, że zwiększone koszty nie zostaną przeniesione na ich klientów.

(222) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu użytkowników potwierdzono wnioski zawarte w motywie 319 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Uwagi dotyczące interesu użytkowników w kontekście wpływu na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw unijnych w rozumieniu art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego omówiono w sekcji 6.2.1.3 niniejszego rozporządzenia.

7.4. **Wnioski dotyczące interesu Unii**

(223) Wobec powyższego wnioski sformułowane w motywie 320 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

8. **OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE**

8.1. **Środki ostateczne**

(224) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego, poziomu środków i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych.

(225) W związku z powyższym stawki ostatecznego cła antydumpingowego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocleniem, powinny być następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines szkody (%)	Ostateczne cło antydumpingowe (%)
Chińska Republika Ludowa	Xiangtan	47,2	8,6	8,6
	Guiliu	62,9	0	0
	Daxin	18,3	17,1	17,1
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	47,4	10,1	10,1
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	100,9	35,0	35,0

(226) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację dotyczącą tych przedsiębiorstw ustaloną w toku dochodzenia. Powyższe stawki celne mają zatem zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione osoby prawne. Przywóz produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez jakiekolwiek inne przedsiębiorstwo, którego nie wymieniono w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez jednostki powiązane z wymienionymi przedsiębiorstwami, nie może korzystać z tych stawek i powinien podlegać stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw".

(227) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany jego nazwy. Wniosek w tej sprawie należy skierować do Komisji ([48]). Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeżeli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki celnej mającej wobec niego zastosowanie, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* opublikowane zostanie rozporządzenie w sprawie zmiany nazwy.

(228) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z różnicą w stawkach celnych potrzebne są środki szczególne gwarantujące odpowiednie stosowanie ceł antydumpingowych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła antydumpingowe, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty cłem antydumpingowym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw".

(229) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem branym pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich powinny bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniająca wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach – mogą one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celu weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.

(230) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu, w szczególności po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę struktury handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach można wszcząć dochodzenie w sprawie obejścia środków, o ile spełnione zostaną odpowiednie warunki. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych i nałożenia w związku z tym cła ogólnokrajowego.

([48]) European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate G, Wetstraat 170 Rue de la Loi, 1040 Brussels, Belgia.

(231) W celu zapewnienia należytego egzekwowania ceł antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

(232) Producenci eksportujący, którzy nie dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem, powinni mieć możliwość złożenia wniosku do Komisji o objęcie ich stawką cła antydumpingowego ustaloną dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Komisja powinna przychylić się do tego wniosku pod warunkiem spełnienia trzech warunków. Nowy producent eksportujący musiałby wykazać, że: (i) nie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem; (ii) nie jest powiązany z producentem eksportującym, który dokonywał takiego wywozu; oraz (iii) dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem po okresie objętym dochodzeniem lub przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości tego produktu.

(233) Eksporter lub producent, który nie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie wykorzystywanym do ustalenia poziomu cła mającego obecnie zastosowanie do wywozu tego produktu, może zwrócić się do Komisji o objęcie go stawką cła antydumpingowego ustaloną dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Komisja powinna przychylić się do tego wniosku pod warunkiem spełnienia trzech warunków. Nowy producent eksportujący musiałby wykazać, że: (i) nie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie wykorzystywanym do ustalenia poziomu cła mającego zastosowanie do jego wywozu; (ii) nie jest powiązany z przedsiębiorstwem, które dokonywało takiego wywozu i które w związku z tym jest objęte cłami antydumpingowymi; oraz (iii) dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem po okresie objętym dochodzeniem lub przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości tego produktu.

8.2. **Ostateczne pobranie cła tymczasowego**

(234) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych do wysokości ustalonych na mocy niniejszego rozporządzenia.

9. **PRZEPIS KOŃCOWY**

(235) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ([49]), gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.

(236) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz elektrolitycznych dwutlenków manganu („EDM") (tj. dwutlenków manganu wytwarzanych w procesie elektrolitycznym), niepoddanych obróbce cieplnej po zakończeniu procesu elektrolitycznego, objętych obecnie kodem CN ex 2820 10 00 (kod TARIC 2820 10 00 10) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, dla produktów opisanych w ust. 1 i wytwarzanych przez wymienione przedsiębiorstwa, są następujące:

([49]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa	Xiangtan Electrochemical Scientific Ltd Jingxi Xiangtan electrochemical scientific ltd.	8,6	899N
	Guangxi Guiliu New Material Co., Ltd Guangxi Xiatian Manganese Mine Co. LTD	0	899O
	Guangxi Daxin Huiyuan New Energy Technology Co., Ltd	17,1	899P
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku	10,1	
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	35,0	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że [ilość] [produktu objętego postępowaniem] sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez [nazwa i adres przedsiębiorstwa] [dodatkowy kod TARIC] w Chińskiej Republice Ludowej. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą". W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. W przypadku gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu, w związku z czym cena faktycznie zapłacona lub należna jest ustalana w drodze proporcjonalnego podziału w celu określenia wartości celnej na podstawie art. 131 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ([50]), wysokość cła antydumpingowego obliczoną na podstawie określonych powyżej stawek pomniejsza się o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu podziałowi ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2023/2120 nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz elektrolitycznych dwutlenków manganu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Art. 1 ust. 2 można zmienić w celu dodania nowych producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej i objęcia ich odpowiednią średnią ważoną stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody potwierdzające, że:

a) nie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 w okresie objętym dochodzeniem (od 1 stycznia 2022 r. do 31 grudnia 2022 r.);

b) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia, który mógł współpracować w pierwotnym dochodzeniu; oraz

([50]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

c) faktycznie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem albo przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznych ilości tego produktu do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 marca 2024 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

ZAŁĄCZNIK

Współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą

Państwo	Nazwa	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa	Guizhou Redstar Developing Dalong Manganese Industry Co., Ltd.	899Q
	Guizhou Manganese Mineral Group Co., Ltd.	899R
	Prince Minerals China Ltd	899S
	Hunan Qingchong New Materials Co., Ltd.	899T